

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE
EEN ONTZETTENDE STRAF

Fr. 2.—

De gedaante stiet een verschrikkelijke lach uit.

No. 1325.

8 Augustus 1939.

NIEUWE SERIE

EEN ONTZETTENDE STRAF

8 Augustus 1939.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

GEMENGD NIEUWS.

De groote conversatiezaal van de Windsor-club in de Oxfordstreet te Londen, baadde in licht.

De prachtige elektrische kroon, die in het midden van het plafond hing, praalde in volle glorie, en alsof dit nog niet voldoende was, gloeiden ook alle elektrische wandarmen.

De leden van de club waren bijna voltallig bijeen.

In een grooten fauteuil, dicht bij het geweldige houtvuur, dat in den haard brandde, zat de vice-president van de Club, een man met fijnbesneden gelaat en groote grijze oogen en met alle kenmerken van den Engelschen aristocraat.

Hij hield een fijne Egyptische sigaret tusschen zijn lippen, waaraan hij met korte trekjes zoog.

Naast hem zat een jonge man, wiens vol en blozend gelaat zonderling afstak bij het scherp geteekende bleeke gezicht van den ander.

Zij waren in een druk gesprek verdiept, dat echter op fluisterenden toon gevoerd werd.

Op eenigen afstand waren de leden van de club in groepjes vereenigd.

Sommige waren verdiept in de lezing van de avondbladen, terwijl anderen een levendig gesprek met elkander voerden.

Plotseling stond een van de heeren, die allen in avondtoilet gekleed waren, van zijn plaats op en kwam met een nummer van de „Times” waarin hij had zitten lezen, naar den vice-president, lord William Aberdeen, toe.

— Het schijnt dat graaf Humphrey Chesterton zich in den laatsten tijd minder wel gevoelt, Mylord! Hebt gij daar iets van gehoord?

— Neen, Burggraaf! Ik moet u eerlijk bekennen, dat het mij onbekend was, en toch mag ik zeggen, dat ik graaf Chesterton onder mijn vrienden reken! Wat scheelt hem?

— De „Times” praat van een kwaal waarmee de doktoren blijkbaar geen raad weten, Mylord!

— Het zal wel de kwaal van den ouden dag zijn! meende zijne Lordschap.

— Die zou dan bij graaf Chesterton wel wat vroeg zijn gekomen, Mylord! merkte de aangesprokene glimlachend op. Hij is nauwelijks vijf en vijftig jaar.

— Zoo jong nog? riep Lord Aberdeen verwonderd uit.

— Ouder is hij zeker niet! merkte nu een ander lid van de club op. Eerder nog iets jonger, want ik herinner mij, dat hij op jeugdigen leeftijd getrouwd is, en zijn zoon George is zeker niet ouder dan vijf en twintig jaren.

— Maakt de jeugdige erfgenaam van de millioenen, den titel en de heerlijke landerijen het goed? vroeg de vice-president.

— Hij bevindt zich in blakenden welstand, Mylord. Ik heb hem nog gisteren gesproken en hij praatte toen vol geestdrift over het paard, waarmee hij aan de wedrennen van het volgend jaar denkt deel te nemen.

— Ja, ik heb gehoord, dat hij een goede aanwinst heeft gevonden in „White Star”! hernam de vice-president. Ik heb het paard reeds zien loopen — het is waarlijk voortreffelijk.

— Het eenige wat zijn vreugde schijnt te temperen was de eigenaardige ziekte van zijn vader!

— Wat is er dan eigenlijk voor eigenaardigs aan die ziekte? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij den burggraaf vragend aankeek.

— Wel Mylord, het schijnt dat geen enkele geneesheer zich een goede voorstelling kan vormen van den aard zijner ziekte. Zooals ik reeds zeide — een ouderdomsziekte is het niet, en toch schijnt graaf Humphrey langzaam maar gestadig weg te kwijnen.

— Ligt hij voortdurend te bed? vroeg de vice-president, terwijl hij een ijl rookwolkje uitblies.

— O, neen, dat niet, Mylord, hij wandelt nog iederen dag eenige uren, maar telkens valt het loopen hem moeilijker. Hij komt kortademig en hijgend thuis en heeft uren noodig voor hij zijn krachten herwonnen heeft.

— Maar waar bestaat dan eigenlijk zijn ziekte in? vroeg de vice-president eenigszins verwonderd.

— Zij uit zich op verschillende manieren! De graaf was vroeger een uitstekend eter, en thans roert hij zijn spijsen bijna niet meer aan. Hij hield zeer veel van paardrijden, maar nu kost het hem moeite te paard te stijgen en als hij in het zadel zit gevoelt hij zich duizelig. Hij slaapt zwaar, maar zonder dat de slaap hem verkwikt. Bij het lezen dansen vaak de letters op zonderlinge wijze voor zijn oogen. Soms komt er een wonderlijk groene nevel voor zijn blik die voortdurend op en neer golft, langzamerhand ijler wordt en dan weder verdwijnt. Van tijd tot tijd is het hem, alsof zijn hart plotseling stilstaat. En ten slotte begint als het ware plotseling zijn vroeger zoo dik haar uit te vallen.

De vice-president was opgestaan.

Hij knikte den spreker goedkeurend toe en zeide:

— Een geneesheer van beroep had de diagnose niet duidelijker kunnen stellen dan gij het thans doet, mijn waarde burggraaf.

— O, pardon, weerde deze af. Ik schud mijn wijsheid uit de „Times”, Mylord, daarin zult gij dat alles haarfijn beschreven vinden.

— Nu, het is een wonderlijke ziekte, merkte de vice-president op. Ik heb zelden van zulk een zonderling samenraapsel van verschijnselen gehoord. Sommigen zouden gelooven, dat graaf Chesterton een hartstochtelijk opiumschuiver is, wat natuurlijk onzinnig is.

— Dat zou ik meenen! riep de burggraaf uit. Graaf Humphrey is de matigheid zelf en zelfs wijn en port gebruikt hij zeer zelden, terwijl ik hem slechts enkele malen heb zien rooken. Hij hield er een eigenaardige manier van rooken op na: zijn sigaren mochten nooit minder kosten dan een shilling per stuk en als hij er een paar trekjes aan had gedaan, legde hij haar zorgvuldig op een aschbakje en keek er verder niet meer naar om. Men zegt dat zijn bedienden een zeer winstgevend handel drijven in de overblijfselen van deze kostbare sigaren.

— Hoe komt het eigenlijk dat ik zijn zoon, den jongen George, sedert eenige maanden niet op de club heb zien verschijnen? vroeg de vice-president.

— Ik geloof dat ik u daarop wel antwoord kan geven, Mylord, zeide nu de jonge man met het blozende gelaat, die aan den haard tegenover hem was gezeten.

— Laat dan eens hooren, mijnheer Brand, hernam Lord William Aberdeen.

De jonge man, die de intieme vriend van zijn Lordschap was, trad eenige stappen nader en zeide:

— Het is geen zeer aangename reden, Mylord. George Chesterton heeft kennis gemaakt met een aantal jongelui, weliswaar van goeden huize, maar die er vermaken op na houden, welke ouderwetsche vaders, zooals men die tegenwoordig noemt, zeker niet in hun kinderen zouden dulden. Men heeft den jongen man reeds enkele malen in „Soho” en in het Oosten van Londen gezien, op plaatsen, waarvan hij veel beter verre ware gebleven.

— Dat verbaast mij zeer van George Chesterton! riep Lord Aberdeen verwonderd uit. Vroeger was hij toch zoo niet.

— Zeker niet, Mylord, bevestigde zijn vriend. Hij was zeer ingetogen en bedaard en zocht geen andere vermaken dan die de opera, zijn boeken, zijn paarden, en het cricketveld hem konden verschaffen.

De vice-president van de Windsor-club keek peinzend voor zich uit.

— Het is een wonderlijk verschijnsel, dat wij stervelingen ons leven zoo plotseling kunnen veranderen, zonder dat daar schijnbaar een grondige oorzaak voor is. Ik zeg schijnbaar, want als men de zaken nauwkeurig beschouwt, weet men meestal een of andere reden. Een oorzaak, of beter gezegd een verontschuldiging. Ik voor mij houd het er voor, dat de jonge man op zijn tocht een of anderen vriend heeft ontmoet, wiens kwade neigingen op hem zijn overgegaan.

— Dat is niet onmogelijk, maar ik zou niet weten, wie dat zou moeten zijn, hernam Charles Brand.

Op dat oogenblik kwam een bediende in een fraai livrei gekleed, bescheiden de groote conversatiezaal binnen.

Hij bracht de laatst verschenen edities van de groote Londensche bladen.

De burggraaf die zooeven in de „Times” had zitten lezen, strekte zijn hand naar het zilveren blad uit, waarop de kranten lagen, en nam er het City-blad af.

— Misschien brengt deze editie ons weer nadere bijzonderheden aangaande onzen ouden vriend, zeide hij, terwijl hij het city-blad opende.

Zijn oogen gleden snel langs de kolommen, tot zij de rubriek „Gemengd Nieuws” hadden bereikt.

Plotseling slaakte hij een luiden kreet.

Hij werd zeer bleek en zijn lippen sidderden.

— Wat is er? riep Lord Aberdeen verschrikt uit. Is de oude graaf dood?

— Neen, hij niet!

— Wie dan? riepen verschillende stemmen tegelijk.

— Zijn zoon George.

Een diepe stilte volgde op deze woorden.

De clubleden keken elkander zwijgend met verschrikte oogen aan.

Het maakt altijd een wonderlijken, geheimzinnigen indruk, als men in een groot gezelschap over iemand spreekt, en men verneemt zoo plotseling de tijding van zijn dood.

Charles Brand was de eerste die het stilzwijgen verbrak.

— Waaraan is hij gestorven? vroeg hij op doffen toon.

— Hij is vermoord, antwoordde de burggraaf nauwelijks hoorbaar.

— Vermoord zegt gij! riepen verscheidene leden tegelijk. Waar dan? Wanneer? Door wien?

— Dat zijn vragen die ik u niet allen kan beantwoorden, heeren, antwoordde de Burggraaf.

Het groote blad ritselde in zijn bevende handen, toen hij het weder voor zijn oogen bracht.

— Ziehier het bericht in kwestie, mijne heeren:

Moord of ongeluk?

In de nog steeds zoo beruchte wijk van Soho is dezen nacht opnieuw een misdaad gepleegd. Wellicht is de kans, dat hier een ongeluk heeft plaats gehad, niet geheel uitgesloten, maar voorloopig wijzen alle bijzonderheden er op, dat men hier met een moord te doen heeft. In een van de smalle zijstraten, waar men aan weerszijden tal van drank- en danshuizen vindt, en die alle in de richting van de rivier loopen, stuitte hedenavond omstreeks negen uur een agent van politie die zijn ronde deed, bij het passeeren van een portiek, met den voet tegen een zacht voorwerp. Hij bukte zich en bemerkte dat hij bijna over het been was gestruikeld van een man, wiens lichaam zich in de portiek bevond. Meenende dat hij met een slapenden dronkaard te maken had, wilde de agent hem ruw wakker schudden. Het lichaam voelde echter zoo zwaar aan, dat de ordebewaarder door een angstig gevoel werd aangegrepen. Hij ontstak zijn elektrische zaklantaarn, en liet het licht daarvan schijnen op het gelaat van den man, die op de stoep lag uitgestrekt. Het licht van de lantaarn bescheen het gelaat van een doode. De agent deinsde verschrikt achteruit en toen vermande hij

zich en betastte het lijk dat voor hem lag.

Met een kreet deinsde hij terug toen zijn vingers het achterhoofd van den man aanraakten — zij waren nat van 'n klevend vocht — bloed. Onmiddellijk blies hij op zijn fluit en eenige oogenblikken later waren er drie van zijn makkers komen toesnellen, die het lichaam van den verslagene behoedzaam opnamen en in een auto tilden, die een hunner had besteld. Zoo voorzichtig mogelijk reden zij naar het dichtst bijzijnde gasthuis. De daar aanwezige geneesheeren verklaarden echter, dat het leven reeds geruimen tijd ontvloten moest zijn en dat de vermoorde gedood was door een hevigen slag met een zwaar voorwerp op het achterhoofd. Waarschijnlijk een bijl, maar misschien ook een ploertendooder met een scherp kant.

De onmiddellijk ontboden rechercheur stelde uit de papieren vast, die op den verslagene werden gevonden, dat deze de eenige zoon van Graaf Humphrey Chesterton, George, was. Wij willen onze lezers een beschrijving besparen van de smart die zich van den graaf meester maakte, toen men hem de vreeselijke misdaad mededeelde.

De politie doet op het oogenblik ijverig onderzoek naar den moordenaar, tot dusverre evenwel zonder eenig resultaat. Er is nog geen spoor van hem gevonden, noch van het wapen waarmee de misdaad volbracht is. Aangaande de reden van den moord tast men in het duister, daar de verslagene nog in het bezit van zijn portefeuille, zijn ringen en zijn prachtig gouden horloge werd gevonden.

De burggraaf liet het blad weder zakken en keek met omfloerste oogen den kring rond.

— Vreeselijk! Ontzettend! hoorde men overal mompelen.

De luide, als metaal klinkende stem van den vice-president deed zich het eerst weder hooren.

— Gij zegt dat graaf George de eenige zoon van graaf Humphrey was?

— Ja, Mylord, antwoordde de burggraaf.

— Heeft de oude graaf nog andere mannelijke bloedverwanten in de dalende lijn?

— Voor zoover ik weet niet, Mylord! Hij had een broeder, maar die is tijdens een veldtocht in Afrika gesneuveld, evenals zijn neef Dirk.

— Zoodat de titel, de rijkdommen en het landgoed aan den Staat vervallen? vroeg de heldere stem opnieuw.

Een kort zwijgen volgde op deze vraag.

— Als er niemand komt opdagen om de erfenis op te vorderen — ja Mylord, dan vervallen zijn bezittingen aan den Staat, daar de oude graaf reeds jarenlang weduwnaar is.

De vice-president zweeg.

Toen hernam hij:

— Mijne Heeren, ik geloof dat ik uit aller naam spreek, als ik u voorstel bloemen te leggen op het graf van den armen jongen man, die op zulk een vreeselijke wijze om het leven is gekomen. En nu zult gij mij wel veroorloven dat ik mij verwijder, want wat ik thans gehoord heb, heeft mij te zeer getroffen, dan dat ik nu nog een aangenaam gezelschap voor u zou kunnen zijn! Kom, Charles!

De beide heeren maakten een buiging voor het gezelschap en verlieten de conversatie-zaal, die spoedig leegstroomde, daar alle leden er blijkbaar even zoo over dachten als zij.

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, lieten zich door den rijkgegalonneerden portier hun overgoed geven en stonden een oogenblik later op het wit glinsterende asphalt.

Het was fel koud.

De beide mannen stapten geruimen tijd zwijgend naast elkander voort.

Toen zeide Lord Aberdeen op zachten toon tot zijn metgezel:

— Dit belooft een zeer buitengewoon geval te worden, mijn waarde Charles. En mijn naam is geen John Raffles als ik er mijn neus niet in steek!

HOOFDSTUK II.

JOHN RAFFLES BEMOEIT ZICH MET DE ZAAK.

De man die deze woorden gesproken had, Lord William Aberdeen, was inderdaad niemand anders dan de Groote Onbekende, Lord Edward Lister, geheeten John Raffles. En degeen die naast hem liep was zijn trouwe vriend en medewerker, Charles Brand.

— Stel je belang in deze zaak, Edward? vroeg deze, terwijl hij een blik op het ernstig gelaat van zijn vriend wierp.

— Ik stel belang in alles wat mij zonderling in de ooren klinkt!

— Maar is dit wel zoo wonderlijk? Moorden worden er in Londen bij dozijnen gepleegd.

— Dat is waar, maar niet onder zulke omstandigheden. Want ik vraag je, wat de jonge graaf in een buurt als Soho doet, waar geen enkel fatsoenlijk man ooit een voet zet. Verder vraag ik je, waarom hij niet beroofd is, en ten laatste stel ik je de vraag, van welken aard die zonderlinge ziekte van den ouden graaf wel is!

— Zie jij daar dan verband in?

— Welzeker zie ik dat. Ofschoon ik op verre na niet kan zeggen, waarin dat verband bestaat. Zeg mij eens, of je het zelf niet wonderlijk vindt, dat men in een zeer gevaarlijke en te kwader faam bekend staande wijk als Soho een deftig gekleed jongmensch vermoordt, zonder hem uit te plunderen.

Charles Brand krabde zich achter het oor.

— Ja, ik moet bekennen, dat het wel wat vreemd is, Edward!

— Vreemd? Het is buitensporig! Het strijdt tegen alle opvatting van moord en doodslag. Als men in zulk een buurt een rijken jongen man neerslaat, dan doet men dat om hem te bestelen! En als men het om een andere reden doet — dan is die reden van een zeer bijzonderen, ingewikkelden aard.

— Wat denk je te doen, Edward?

— Ik denk eerst naar de plek van de misdaad te gaan!

— Maar de politie zal je wel voor geweest zijn!

Raffles stiet een schamper lachje uit en haalde de schouders op.

— De politie! herhaalde hij minachend. Ik ben overtuigd, dat ik er nog wel twintig sporen kan vinden, die de politie, met zijn waarden vriend Baxter aan het hoofd, niet heeft bespeurd.

— En als je er sporen gevonden hebt?

— Dan zal ik zeer langen tijd wachten, voor ik iets anders doe! Je begrijpt dat ik den ouden graaf in zijn smart niet wil lastig vallen, en toch zal het noodig zijn dat ik hem bezoek, om een zuiver oordeel in deze zaak te kunnen vormen.

— Wat vermoed je eigenlijk?

— Ik vermoed niets, antwoordde Raffles kortaf. Ik constateer tot dusverre alleen feiten. Er is een oude graaf, die aan een geheimzinnige ziekte lijdt, welke blijkbaar zeer langzaam, maar toch gestadig verergert, er is een eenige zoon, die vermoord wordt en er zijn buitengewoon groote rijkdommen, die aan den Staat zullen komen, als er zich geen erfgenamen voordoen.

— Dus als er zich een erfgenaam voordoet, dan zou jij geneigd zijn om te denken, dat hij — vanavond in Soho....

— De kans zou in ieder geval niet verwaarloosd mogen worden, dat hij het inderdaad was!

— Maar als die bloeddorstige erfgenaam een slim man is, dan zal hij zich in de eerste weken en misschien zelfs in de eerste maanden niet vertoonen!

— Dat geloof ik ook! hernam Raffles.

De beide vrienden waren intusschen snel doorgestapt.

Eindelijk bereikten zij een prachtig heerenhuis, aan de Cromwellstreet gelegen, op het deftigste en stilste gedeelte van die straat.

Zij openden een hek, gingen een kleinen voortuin door en traden de villa binnen, waar zij ontvangen werden door den ouden kamerbediende van Lord Lister, Gaston.

Zij begaven zich snel ter ruste, maar het duurde nog geruimen tijd, eer Charles den slaap kon vatten, zoozeer had het bericht van den gruwelijken dood van George Chesterton hem aangegrepen.

Den volgenden morgen werd de jonge man wakker, doordat iemand hem aan de schouders heen en weer schudde.

Slaapdronken keerde hij zich om, wreef zich de oogen uit en keek den man aan die voor hem stond.

Het duurde eenigen tijd, voor hij in den smerigen voddenraper, gewapend met een ouden gonjezak en een stok met een krommen spijker aan het einde, zijn vriend herkende.

— Wat ga je in 's hemelsnaam met die kleeding uitrusten? riep de jonge man, terwijl hij overeind ging zitten. Het is nog nauwelijks dag.

— Ik ga naar Soho! antwoordde Raffles. Zie ik er smerig genoeg uit?

— Maar lieve hemel, je bent om met geen tang aan te pakken! riep Charles met een vies gezicht uit.

— Ik dank je voor die vleierende critiek! antwoordde Raffles. Dat is een bewijs, dat mijn vermomming goed is. Je begrijpt dat ik niet al te lang moet wachten met mijn onderzoek, want anders zijn alle sporen, indien zij aanwezig zijn, uitgewischt.

— Kan ik niet met je medegaan?

— Neen, beste Charles, een voddenraper oefent zijn beroep steeds alleen uit. Twee voddenrapers die gemoedelijk en zonder elkaar in de haren te vliegen, vlak naast elkaar hun werk doen, zijn in Londen eenvoudig ondenkbaar. Wij zouden onmiddellijk in het oog vallen.

— Nu, in 's hemelsnaam dan! hernam Charles zuchtend. Beloof mij dan tenminste spoedig terug te komen, om mij het resultaat van je onderzoek mede te deelen.

— Dat beloof ik je, zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend een hand toestak, die deze niet zonder eenige aarzeling aanvatte.

— Dat is waar ook! zeide Raffles lachend. Ik vergat je opmerking omtrent de tang! Nu, tot ziens!

Hij verliet de slaapkamer van zijn vriend, ging de vestibule door, opende een deur die op het uitgestrekte, thans geheel ontbladerde park uitzag, dat zich achter de villa bevond, doorliep snel de lanen, en ging recht op een kleine deur toe, die zich in den hoogen muur van het park bevond.

Plotseling trad er een reusachtig man op hem toe, die in een sierlijke chauffeurs-uniform was gekleed.

— Hola, wat moet dat hier? riep de reus uit, terwijl hij een dreigende hand naar Raffles uitstreekte.

Deze deinsde lachend achteruit en riep:

— Ik ben het, Henderson! Maak je niet ongerust! Alles is in orde.

— Ik vraag u duizend maal verschooning, Mylord! stamelde de chauffeur verschrikt. Ik zou u in die vermomming nooit herkend hebben.

— Zooveel te beter, Henderson, zeide Raffles, terwijl hij zijn weg vervolgde.

Hij opende de kleine poortdeur en bevond zich het volgende oogenblik in een zeer stille zijstraat, die feitelijk niets anders was dan een doorgang tusschen den parkmuur en den blinden muur van eenige groote pakhuizen aan de overzijde.

Hij wierp een snellen blik om zich heen, bedacht zich een oogenblik en keerde weder op zijn schreden terug.

Hij wenkte den chauffeur, die weder aan zijn werk was gegaan en zeide:

— Ik moet naar Soho, Henderson, en bedenk daar dat de weg zeer lang is! Je hebt immers nog wel een oude huur-auto in de garage?

— Twee zelfs Mylord! antwoordde de reus.

— Zijn zij gereed?

— Zooals steeds, Mylord! Gij kunt er onmiddellijk gebruik van maken.

— Vooruit dan!

Henderson verdween in de garage, opende de beide vleugeldeuren wijd, sprong op een oude, versleten huurauto, die onder een zwaar zeil verborgen was geweest, en reed haar de straat op.

Daarop sloot hij de deuren van de garage weder, terwijl Raffles in de auto plaats nam.

— Zet mij maar af bij de King Williamstreet! beval hij. Daar is het niet zeer druk!

De auto zette zich in beweging en een half uur later was de plaats van bestemming bereikt.

Raffles sprong uit den wagen en fluisterde Henderson snel toe:

— Rijd een uur om en kom mij dan weder hier halen!

Henderson knikte en het volgende oogenblik was de auto verdwenen.

Raffles nam zijn zak en zijn haak over den schouder en sloeg een zijstraat in.

Tien minuten later bevond hij zich voor de portiek, waar het lichaam van den vermoorden edelman was gevonden.

Reeds eenigen tijd tevoren was hij zeer langzaam gaan loopen en onderzocht telkens met zijn stok den inhoud van de houten bakken en de vuilnisvaten, of ook wel de stapels afval en vodden, die de bewoners dezer buurt op straat hadden geworpen.

Zoo naderde hij langzaam en scherp uitziende, de portiek van het huis, welks nummer hij uit

de verslagen in de ochtendbladen wist.

Nu en dan bukte hij zich om iets op te rapen, wat hij vluchtig bekeek, om het spoedig daarop weder te laten vallen.

Maar een paar kleine voorwerpen verdwenen er toch in den zijzak van zijn gescheurde jas.

Nu en dan, en om zijn rol getrouw te blijven, opende hij den zak en duwde er een paar lappen of conservenblikken in, die hij hier en daar opraapte.

Bijna een half uur vertoefde hij in de buurt van de portiek.

Toen begon hij te merken, dat de burenen hem met eenige achterdocht gadesloegen, en hij achtte het geraden zijn biezen te pakken.

Hij slenterde verder, stopte nu en dan iets in zijn zak, sloeg weder een zijstraat in en had spoedig den hoek van de King Williamstreet weder bereikt.

Geen minuut later dan op het afgesproken uur, maar ook geen minuut vroeger, kwam Henderson weder aanrijden.

— Naar huis, Henderson! beval Raffles.

Hij sprong in de auto, die hem in snelle vaart weder naar de villa terugbracht.

Op dezelfde wijze als hij gegaan was, keerde Raffles weder in het prachtige heerenhuis terug.

Charles zat hem reeds met ongeduld in de fraaie bibliotheekzaal op te wachten, waarvan de vensters op het park uitzagen.

— Ja, ik begrijp dat je verwachting hoog gespannen is, zeide Raffles glimlachend. Heb evenwel nog eenige minuten geduld, tot ik mij heb verkleed, en denk vooral niet dat de zaak nu is opgehelderd, want daar ontbreekt nog zeer veel aan.

Hij verliet de bibliotheek weder en begaf zich naar zijn slaapkamer.

Hij ledigde de zakken van zijn jasje zorgvuldig en legde de kleine voorwerpen, die hij had opgeraapt, op een vel wit papier, dat hij uit een schrijfcassette nam.

Daarop ontdeed hij zich zoo vlug mogelijk van zijn vermomming, nam een bad, deed schoone kleederen aan en begaf zich weder naar de bibliotheek, nadat hij het vel papier met zijn inhoud bij zich had gestoken.

Charles trad hem tegemoet en vroeg:

— Je tocht schijnt toch niet geheel mislukt te zijn?

— Waarom denk je dat?

— Wel, omdat je gezicht tevredenheid uitdrukt.

— Zoo, kunnen mijn trekken dus toch nog iets uitdrukken? merkte Raffles op met een bitter glimlachje om de dunne lippen.

Hij trad naar een der breede ramen toe en legde het vel papier op een klein tafeltje, dat zich daarvoor bevond.

Daarna nam hij in een grooten stoel plaats en noodigde Charles met een gebaar uit, hetzelfde te doen.

De jonge man wierp een nieuwsgierigen blik

op de kleine voorwerpen en keek zijn vriend toen vragend aan.

— Is dat alles wat je gevonden hebt? riep hij uit.

— Is het je te weinig naar je zin? vroeg Raffles spottend.

Charles Brand kleurde licht en zeide haastig:

— Neem mij niet kwalijk! Ik maakte een domme opmerking! Het gewicht van deze voorwerpen hangt natuurlijk niet van hun grootte af.

— Zoo mag ik het hooren, riep Raffles uit.

Hij nam een zeer klein voorwerpje van het blad papier af en overhandigde het aan zijn vriend.

— Wat is dat, denk je?

Charles bekeek het kleine voorwerp nauwkeurig en zeide toen:

— Ik zou zeggen, dat het de schakel van een horlogeketting is.

— Dat is het ook. Van welk metaal denk je?

— Wel, ik geloof — van goud.

— Juist, mijn waarde Charles — van goud! De misdadiger kan zich dus in ieder geval de weelde van een gouden horlogeketting permitteeren en die ketting is verre van ordinair, zooals uit het fijne maaksel blijkt.

Terwijl Charles den gouden schakel weder op het papier legde, nam Raffles een tweede voorwerp op.

— Wat is dat, denk je?

— Een spaander zou ik zeggen, antwoordde Charles, nadat hij het stukje hout dat hij in de hand hield om en om had gedraaid.

— Zou je kunnen zeggen van welke houtsoort?

— Ik weet het werkelijk niet, Edward. Ik ben leek op dat gebied, maar ik zou zeggen dat het mahoniehout is.

— Daar lijkt het inderdaad zeer veel op, het is hout van den rooden ceder, die uitsluitend in het noorden van Amerika wordt gevonden en die thans bijna uitgeroeid is. Weet je wat er van die houtsoort gemaakt wordt?

— Ik moet het alweer opgeven!

— Dan zal ik je op weg helpen. Men maakt van dit zeer taaie en sterke hout de kolven van de geweren voor het Amerikaansche leger en vroeger maakten de roodhuiden er hun wapens, hun tomahawks, hun bogen en de heften van hun messen uit.

— En wat leidt je daaruit af?

— Ik begin met op te merken, dat de moordenaar wel niet met een Amerikaansch infanteriegeweer gewapend zal zijn geweest! Een boog heeft hij waarschijnlijk ook niet bij zich gehad, en dat zulk een splinter van een mesheft afspringt, is ten eenenmale uitgesloten. Bovendien werd de wond, zooals je weet, met een zwaar voorwerp toegebracht, waaraan zich een scherpe kant bevond. Als de moordenaar dus niet een Roodhuid geweest is, wat natuurlijk niet geheel onmogelijk, maar toch onwaar-

schijnlijk is, dan heeft hij toch in ieder geval het wapen van een Roodhuid gebruikt.

— Je redeneering lijkt mij zeer logisch!

— En zij wint aan waarschijnlijkheid, als je dit ronde reepje wil bekijken, zeide Raffles, terwijl hij het derde voorwerp van het blad papier nam en dat aan Charles overhandigde.

— Wat is dat dan? vroeg de jonge man.

— Het is een klein rond riempje van buffelhuid, hetwelk door een gat in den steel van de strijdbijl was gestoken. De Roodhuiden sloegen dat riempje om den pols, opdat het wapen hun

niet uit de hand zou vliegen. Ook de moordenaar heeft dit gedaan, maar door het geweld van den slag is het riempje gebroken en uit het gat gegleden. Zie maar, het is naast den knoop stuk getrokken.

— En denk je dat deze vondst je op het spoor zal helpen?

— In ieder geval lijkt zij mij van genoeg waarde!

— En wat denk je nu verder te doen?

— Zooals ik je gezegd heb: wachten!

HOOFDSTUK III.

DE ZIEKTE VAN GRAAF HUMPHREY CHESTERTON.

Er verliepen bijna twee maanden voordat Raffles zich weder met de zaak bemoeide.

Reeds meende Charles, dat zijn vriend zich de zaak uit het hoofd had gezet.

Maar dit was geenszins naar den aard van den Grooten Onbekende.

Twee maanden nadat George Chesterton in Soho vermoord was, stonden alle bijzonderheden van deze zaak hem zoo duidelijk voor den geest, alsof hij ze gisteren vernomen had.

Van tijd tot tijd had hij aan Charles, die met de grootste zorgvuldigheid alle groote Engelsche bladen doorlas, om inlichtingen gevraagd, in verband met het verloop van de zonderlinge ziekte waaraan graaf Humphrey Chesterton leed.

Telkens had deze hem moeten antwoorden, dat de toestand van den ouden graaf, zeer langzaam, maar gestadig verergerde.

Juist twee maanden na den moord in Soho zaten Raffles en Charles in de bibliotheek voor het raam.

Charles had de „Times” opengeslagen in de handen en was in de lezing van een bericht verdiept.

— Nog steeds hetzelfde? vroeg Raffles.

— Nog steeds!

— De dokters weten dus nog steeds niet waaraan zij zich te houden hebben?

— Nog altijd niet!

— Er heeft zich nog geen erfgenaam voorgedaan?

— Neen, antwoordde Charles.

— Dat is zeer zonderling! mompelde Raffles. Twee maanden is toch dunkt mij tijd genoeg. En ik herhaal — er moet verband bestaan!

— Hoe lang duurt het voor het vermogen voorgoed aan den staat vervalt?

— Ik geloof dat, volgens de Engelsche wet, het rijk zijn rechten pas kan doen gelden, als er twee jaren na den dood van den erflater

verloopen zijn. In dien tijd kan er heel wat gebeuren!

— Bovendien is Graaf Humphrey immers nog niet gestorven!

— Des te zonderlinger komt het mij voor, dat er zich nog steeds niemand heeft voorgedaan die de rechten van den eenigen zoon komt opeischen. De moordenaar moet dan wel een bijzonder slim individu zijn!

— Meer kan ik vandaag niet vinden!

— Nu, dan geloof ik dat het tijd wordt, dat ik eens een bezoek ga brengen bij den ouden graaf. Is hij bedlegerig?

— Hij verlaat zijn legerstede tenminste sedert de laatste veertien dagen hoogst zelden! antwoordde Charles.

„Het is wonderlijk! mompelde Raffles nogmaals. Nu, ik hoop aanstonds wel wat meer van de zaak te weten.

— Je hebt er zeker niets aan of ik mede ga?

— Waarom zou je dat niet doen? Je bent immers mijn vriend en je kunt ook wel eens van je belangstelling blijk geven.

Verheugd sprong Charles op.

— Dan kleed ik mij dadelijk aan, en ga met je mede! riep hij uit.

De beide vrienden verlieten de bibliotheek en lieten zich door Gaston hun pelsjas geven, nadat Raffles door middel van de huistelefoon aan Henderson had bevolen, met de groote blauwe auto voor te komen.

Toen zij de villa verlieten, stond de prachtige wagen reeds voor de deur.

Zij stegen in, nadat Raffles den chauffeur het adres had toegeroepen:

— Hampton Road 14, Henderson!

De auto snelde voort en binnen een kwartier hield zij stil voor een zeer fraai, groot huis, dat reeds uit de zeventiende eeuw dateerde en dat in den loop der jaren vergroot was, door er eenige vleugels bij te bouwen, die zooveel

mogelijk in den stijl van het oorspronkelijke gebouw waren aangebracht.

Henderson sprong van zijn zetel en opende het portier.

— Ga eens aanbellen, Henderson en vraag of er belet is voor Lord Aberdeen!

Henderson opende het lage hek, hetwelk den voortuin omgaf en begaf zich langs het tuinpad naar de breede, zwaar gebeeldhouwde voordeur, waar hij aanbelde.

Een negerbediende met spierwit haar opende hem de deur.

Er lag een waas van droefheid over het gelaat van den ouden bediende uitgestrekt, hetwelk Raffles, die geen oog van de deur had afgewend, onmiddellijk trof.

Henderson deed zijn boodschap en de bediende verwijderde zich.

Eenige oogenblikken later keerde hij terug, deelde Henderson iets mede, en deze begaf zich naar de auto.

— Graaf Chesterton wacht u, Mylord!

— Rijd dan maar een half uur rond, Henderson en kom ons dan weer halen.

De auto verwijderde zich en de beide vrienden liepen haastig het tuinpad af naar de deur, die door den negerbediende voor hen werd opengehouden.

— Ik hoop dat wij niet ongelegen komen, mijn vriend? vroeg Raffles.

— Integendeel, Mylord! Mijn meester had uw bezoek reeds eerder verwacht. Het smart hem zeer, dat velen zijner oude vrienden hem schijnen te vergeten.

— Het spijt mij dat ik dat moet hooren, hernam Raffles. Drukke zaken hebben het mij belet eerder te komen.

— Gij kent immers den weg, Mylord? vroeg de bediende, terwijl hij den bezoekers voorging.

— Zeker James!

Zij bestegen een prachtige eikenhouten trap, die naar de eerste verdieping leidde, schreden door een breede gang en hielden eindelijk stil voor een breede, wit gelakte deur.

Raffles klopte aan en een zwakke stem riep: binnen.

De beide vrienden traden een ruim vertrek binnen, waarin het daglicht slechts door een nauwe spleet in de gordijnen voor de beide groote ramen binnendrong.

Het duurde dan ook eenigen tijd, voor de beide vrienden aan de schemering gewend waren, en de gedaante opmerkten, die, in een kamerjapon gewikkeld, in een diepen leunstoel aan den haard zat.

Die man was Graaf Humphrey Chesterton.

Raffles trad snel op hem toe en reikte hem de hand.

— Wat doet het mij genoegen, dat gij mij eens komt bezoeken, Mylord! zeide Graaf Chesterton. Ik dacht waarlijk, dat gij mij reeds vergeten had.

— Geenszins Graaf! Ik vreesde echter, dat mijn bezoeken wellicht niet welkom zouden zijn! Ik had van uw ongesteldheid in de bladen gelezen en....

— Ik wilde dat de bladen zich met iets anders bemoeiden! riep de Graaf knorrig uit. Met die ziekte zal het wel losloopen. Als die ellendige dokters maar wisten wat mij scheelde.

Raffles keek den zieke opmerkzaam aan.

Dadelijk bespeurde hij, dat er een zeer groote, opvallende verandering met hem had plaats gegrepen.

Zijn eertijds vol blozend gelaat was ingevallen en vertoonde een zonderlinge groenachtige kleur.

De blauwe oogen waren bijzonder groot en schitterend.

Het weelderige haar was sterk gedund en op sommige plekken kwam de schedelhuid reeds te voorschijn.

De wenkbrauwen, die vroeger borstelig en dicht waren geweest, waren bijna geheel verdwenen.

Als de zieke de hand ophief, om zijn woorden met een gebaar te onderstrepen, merkte Raffles een zonderlinge siddering op, die den geheelen arm deed trillen.

— Ik wil u eerlijk verklaren, Graaf Humphrey, zeide de Groote Onbekende, terwijl hij een stoel nam en naast den graaf plaats nam, dat ik zeer veel belang stel in uw ziekte, die mij eigenlijk gezegd zeer zonderling voorkomt.

— Vindt gij dat ook, Mylord? riep de zieke uit. Ik ben blij, dat gij er zoo over denkt. Zonderling is zij zeker.

— Gij zegt dat de dokters niet weten wat zij ervan moeten denken?

— Zoo is het. Ik zelf heb reeds aan het vreeselijkste gedacht — aan aderverkalking, suikerziekte, of een andere ongeneeslijke, sluipende kwaal, maar de dokters verklaren mij bij hoog en laag, dat daarvan in het geheel geen sprake is.

— Hoe is het met de duizeligheid als ik vragen mag?

— Die wordt steeds erger.

— En de zonderlinge groene nevels voor uw oogen?

— Ook dat is langzamerhand, maar gestadig verergerd. Het schelle daglicht hindert mij nu reeds zoozeer, dat ik genoodzaakt ben de gordijnen te laten sluiten.

— Allervreemdst, mompelde Raffles.

— Zeker vreemd. En het wonderlijke is, dat het schelste electrische licht mij volstrekt niet hindert en dat ik dan ook in 't geheel geen last heb van die zonderlinge absinthkleurige mist voor mijn oogen.

— En de vermoeidheid?

— Wel, Mylord, ik kan hoogstens nog enkele uren per dag loopen. Als ik de trap af ga, moet James mij ondersteunen. En van trappen klimmen is geen sprake meer. Vier bedienden

dragen mij dan in een opzettelijk voor het doel vervaardigde stoel weer naar boven.

— Dit is uw vaste slaapkamer als ik vragen mag?

— Ik heb nooit ergens anders geslapen, Mylord.

— Ziet zij op den tuin uit?

— Ja.

— Staat gij toe, dat ik eens een blik naar buiten werp?

— Welzeker, Mylord! antwoordde de zieke, blijkbaar verwonderd over de wending, die het gesprek nam.

Raffles stapte naar het raam toe, schoof de gordijnen eenigszins terzijde en wierp een blik in den grooten tuin, die zich achter het huis uitstreckte.

— Ik zie daar een klein gebouwtje achter in den tuin, Graaf. Dat is zeker een tuinhuis?

— Het is een ongebruikt paviljoen, Mylord, waar zich, voor zoover ik weet, allerlei tuingereedschappen, bloempotten en andere voorwerpen bevinden.

— Zoo, zoo. Niemand heeft daar zeker ooit toegang?

— Welneen. Misschien dat soms de tuinman er binnen gaat, als hij wat potten voor zijn planten noodig heeft. Maar vertel mij toch eens, Mylord, waarom gij mij dat vraagt.

— Vergeef mij, Graaf, mijn nieuwsgierigheid drijft mij misschien wel wat ver, maar ik moet u zeggen, dat ik de grootste belangstelling voor uw zonderlinge kwaal koester.

— En vraagt gij mij daarom naar de bestemming van een ongebruikt tuinhuis? vroeg Graaf Hymphrey op spottenden toon.

— O, als men voor iets raadselachtigs staat, is letterlijk alles van belang, mijn waarde Graaf! hernam Raffles kalm. Wilt gij mij nog één vraag beantwoorden?

— Met het grootste genoegen, Mylord, antwoordde Graaf Hymphrey, die ondanks zich zelf onder den indruk kwam van deze buitengewone reeks vragen.

— Ik zie dat de tuin aan weerszijden is afgesloten door een houten schutting, langs een van die schuttingen loopt een pijp. Wilt gij mij zeggen, waartoe die dient?

— Wel lieve hemel, Mylord — het is een doodgewone gaspijp. Er bevinden zich eenige gaslichten in het paviljoen. Mijn vader vertoefde er lange jaren geleden gaarne en men richtte er wel eens tuinfeestjes aan.

— Ja, ja, hernam Raffles, terwijl hij zijn hand over het voorhoofd streek. Ik geloof dat ik daar een domme vraag heb gedaan. Let er maar niet op, wat ik u verzoeken mag.

Raffles schoof de gordijnen weder dicht en kwam naar den zieke toe.

Zijn stem klonk heel anders, toen hij op luchtigen toon vroeg:

— Gij hebt het zeker tamelijk eenzaam, graaf?

— Ik kan tenminste niet zeggen, dat men den drempel van mijn huis plat loopt, Mylord, merkte de graaf op eenigszins bitteren toon op. En als ik mijn neef Jack Brackwater niet had....

Met een onwillekeurig gebaar schoof Raffles zijn stoel een eind achteruit.

Zijn gelaat nam een verbaasde uitdrukking aan.

— Uw neef zegt gij? herhaalde hij langzaam. Ik wist het geheel niet dat gij een neef hadt, mijn waarde graaf.

— O, hij heeft jaren lang in het buitenland vertoefd! Ik geloof eigenlijk dat ik mij een weinig versproken heb, mijn waarde lord!

— Hoe zoo, als ik vragen mag?

De oude graaf scheen te aarzelen.

— Ik weet niet of ik het wel zeggen zal — maar gij zijt een man van eer en dus.... de zaak is dat Jack indertijd Engeland verlaten heeft toen hij nog maar een knaap van tien jaar was; hij is toen met zijn vader op reis gegaan. Hij heeft mij bekend, dat hij in het buitenland vrij lichtzinnig heeft geleefd en nu wil hij zijn leven beteren.

— En houdt hij zich daarom zoo schuil? vroeg Raffles op eigenaardigen toon.

— Schuil houden is het woord niet — maar hij wil zich eerst wat aan de Londensche toestanden aanpassen, alvorens hij openlijk als mijn neef zich wil vertoonen.

— Zoo, zoo! En nu helpt Jack Brackwater u den tijd korten, Graaf?

— En hij doet het op voortreffelijke wijze! riep de graaf uit, terwijl zijn oogen een vochtigen glans kregen. Hij is een uitnemend verteller, hij speelt uitstekend kaart, hij kent honderden anecdoten, hij heeft het ver gebracht op de viool, — kortom hij is er juist de man naar om een zieke als ik ben wat op te monteren.

— Ziet gij hem vaak, als ik vragen mag?

— Veel te weinig naar mijn zin, Mylord!

— Bevindt hij zich reeds lang te Londen?

— Nauwelijks twee weken!

— Hij woont niet hier in huis?

— Neen, hij heeft een appartement betrokken op ongeveer vijf minuten hier vandaan in de Queen Victoriastreet.

— Maar ik vind het onverantwoordelijk, dat uw neef zich aan het maatschappelijk leven onttrekt. Hij is immers de toekomstige bezitter van een adellijken titel en van verscheidene millioenen!

Ondanks de schemering die in het vertrek heerschte, zag Raffles duidelijk, welken indruk zijn woorden maakten.

Het gelaat van den ouden graaf vertrok krampachtig.

Zijn oogleden begonnen te trillen en twee glinsterende tranen rolden over zijn vermagerde wangen.

— Mijn lieve George! mompelde hij bijna onhoorbaar. Mijn arme jongen!

Raffles voelde zich diep bewogen.

Hij voelde hoezeer graaf Humphrey zijn eenigen zoon had liefgehad.

Spoedig trachtte hij het gesprek weder op een ander onderwerp te brengen.

— Nu uw zoon George op zulk een vreeselijke wijze van het leven is gescheiden, graaf, zijt gij aan uw eenigen erfgenaam verplicht hem spoedig in de hoogste kringen te introduceeren. Waarom wordt hij geen lid van de Windsor-club, waarvan ik vice-president ben?

— Dat heb ik Jack al eens voorgesteld! Hij scheen te aarzelen, maar ik zal er nog eens op aandringen. Ik ben het volkomen met u eens, dat hij zich niet langer aan zijn plichten mag onttrekken. Hij is zoo bescheiden, ziet gij!

Het gesprek liep nog een minuut of tien over verschillende onderwerpen.

Toen stond Raffles op, en nam met eenige goed gekozen woorden afscheid.

— Wilt gij mij toestaan, dat ik eens vaker terugkom Graaf? vroeg hij. Ik geloof dat ik u wellicht van nut zou kunnen zijn.

— Maar ik zou uw bezoek zeer op prijs stellen, Mylord! riep de graaf uit, ofschoon hij eenigszins verwonderd had opgekeken bij de laatste woorden van zijn bezoeker.

— Gij vindt het misschien vreemd wat ik zeg, graaf — maar ik geloof, dat ik wellicht den aard van uw ziekte zou kunnen ontdekken als ik u eenigszins langer en vaker kon gadeslaan. Wat ik zeggen wilde — wilt gij mij het adres van uw neef niet geven, dan zal ik zelf mijn invloed zien aan te wenden, om hem te bewegen, lid van onze club te worden. Gij begrijpt — het is een soort naijver op andere

groote clubs te Londen, die mij tot die vraag dringt.

— Ik heb er volstrekt niets tegen, Mylord — maar zeg dan niet, dat gij zijn adres van mij hebt, voegde de graaf er haastig aan toe.

— Dat belooft ik u, graaf!

— Het nummer van het huis, waar hij zijn appartementen betrokken heeft, is 87.

— Wilt je het nummer even noteeren, beste Charles! zoo wendde lord Aberdeen zich tot zijn vriend.

Charles schreef het nummer en de straat in zijn notitieboekje op en daarop verlieten zij de slaapkamer, na den zieke nogmaals hartelijk de hand te hebben gedrukt.

De grijze bediende wachtte hen in de vestibule en liet hen uit.

Zoodra zij buiten stonden, zeide Raffles op zachten toon tot zijn jongen vriend:

— Ga maar met de auto naar huis, Charles, ik kom aanstonds.

— Waar ga je heen?

— Naar Jack Brackwater.

Charles keek hem strak aan.

— Hoe kom je daartoe? vroeg hij. Je vermoedt toch niet dat....

— Ik vermoed niets, maar ik wil zekerheid hebben.

De beide vrienden hadden nu het tuinpad afgehoopen en traden het hek uit.

Juist kwam de blauwe auto aanrijden.

Charles nam met een handdruk afscheid en stapte in.

— Naar huis, Henderson, riep Raffles.

De auto reed weg.

HOOFDSTUK IV.

TEN HUIZE VAN JACK BRACKWATER.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Het is nu wel geen tijd om bezoeken af te leggen, mompelde hij, maar dat doet er niet toe.

Snel sloeg hij den weg naar de Queen Victoriastreet in, die hij na tien minuten had bereikt.

Het huis waarop het nummer 87 stond, was een van die fraaie groote pensions, waar de huur der vertrekken zeer hoog is en die meestal bewoond worden door rijke jongelui, die zich aan het toezicht van hun ouders hebben willen onttrekken.

Raffles belde aan.

Een knecht in een fraaie bruine livrei deed hem de deur open.

— Is mijnheer Brackwater thuis? vroeg Raffles den man.

— Neen mijnheer, maar hij kan ieder oogenblik terugkomen.

— Kan ik soms even op hem wachten?

De knecht scheen te aarzelen.

Raffles haalde een visite-kaartje uit zijn portefeuille en overhandigde het den bediende die dadelijk een diepe buiging maakte.

— Voor Lord Aberdeen wordt natuurlijk een uitzondering gemaakt, zeide hij nederig. Weest zoo goed mij te volgen, Mylord.

De bediende ging Raffles voor en bracht hem langs een trap en door eenige gangen tot voor een deur, waarop hij klopte.

Er kwam geen antwoord.

— Ik was er wel zeker van, merkte de bediende op.

Hij opende de deur en zeide:

— Weest zoo goed hier binnen te gaan,

Mylord. Mijnheer Brackwater heeft gezegd dat hij om twee uur terug zou zijn en het is er nu nauwelijks tien minuten voor.

Raffles trad binnen en de bediende sloot de deur weder.

De Groote Onbekende wierp een snellen en onderzoekenden blik om zich heen.

Hij bevond zich in een weelderig gemeubeld vertrek, maar waarvan dadelijk te zien was, dat het niet door den eigenaar zelf gemeubeld was.

Tusschen de beide vensters stond een groot Amerikaansch schrijfbureau waarvan het deksel was toegeklapt.

Een paar lederen leunstoelen, een sofa, een rooktafel en andere voorwerpen duiden aan, dat hij zich hier in de werkkamer van Jack Brackwater bevond.

Maar dit alles kon slechts weinig de aandacht van Raffles boeien.

Waar hij echter met groote belangstelling naar keek, was een prachtig wapenrek aan een van de smalle wanden van het vertrek.

Naast moderne revolvers bevonden zich daarin een paar zeer fraai bewerkte ruiterspistol, twee vuursteen geweren, eenige assagaaien, werpspiesen, bogen, pijlen, een Turksch kromzwaard, een Cirkasische sabel met kunstig ingelegde greep, en nog enkele andere uitheemsche wapens.

Raffles ging naast de schrijftafel zitten.

Hij deed dit wat haastig, en schopte bij ongeluk de kleine papiermand om, die haar inhoud op het dikke Smyrna tapijt uitstrooide.

Ongeduldig en een weinig vertoornd over zijn eigen onhandigheid, begon Raffles de snippers weder in de mand te doen.

Toen al het papier bijna weder van den grond was opgeraapt, hield hij plotseling op.

Zijn oogen staarden verwonderd op een snipper, die hij in de hand hield en die met eenige cijfers en woorden bedekt was.

Raffles stiet een zachten kreet uit.

Toen keerde hij de mand opnieuw geheel en al om en begon met koortsachtige haast te zoeken.

Hij vond nog een tweeden snipper papier, paste dien aan het eerste vodge en stak beide snippers met een tevreden gelaat in zijn zak, waarop hij snel de aangerichte wanorde weder herstelde.

Het volgende oogenblik stond de papiermand weder op haar plaats, en aan niets was te zien, dat zij door onbevoegde handen was doorzocht.

Opnieuw wandelde Raffles nu naar het wapenrek en begon het aan een nauwkeurige beschouwing te onderwerpen.

Hij was hier zoodanig in verdiept, dat hij niet hoorde hoe de deur geopend werd en er iemand binnentrad.

Pas toen hij zachtjes achter zich hoorde kuchen, wendde hij zich haastig om.

Een jonge man was de kamer binnengekomen, die den knop van de deur nog in zijn hand hield.

Hij was van buitengewone lengte, en zijn magere gespierde gestalte bewees, dat hij veel aan sport deed.

Hij had een smal, lichtbruin getint gelaat.

Zijn oogen, van een zonderlinge violetblauwe kleur, waren zeer diep in de kassen geplaatst en gingen schuil onder twee borstelige wenkbrauwen, die de eigenaardigheid hadden, dat hun bezitter ze telkens en bij de meest verschillende gelegenheden, in de hoogte trok.

En telkens als de wenkbrauwen de hoogte ingingen viel de onderkaak met een klein rukje naar beneden en ontblootten de dunne lippen twee rijen zeer kleine en zeer witte tanden, eenigszins vooruitstaande als die van een muis.

De jonge man liet langzaam de kruik van de deur los en deed eenige stappen de kamer in.

— De bediende van mijn hospes heeft mij reeds van uw komst op de hoogte gesteld, Mylord! zeide hij op zachten toon, die in zonderlinge tegenstelling was met zijn krachtig uiterlijk. Ik zie dat gij belang stelt in mijn wapenrek!

— Inderdaad, mijnheer Brackwater; antwoordde Raffles. Ik ben een groot liefhebber van wapens en heb zelf eene collectie, waarop ik tamelijk trotsch ben.

— Hebt gij verstand van wapens?

— Ik geloof dat ik daarop wel bevestigend mag antwoorden.

De jonge man had met een uitnoodigend gebaar op een der leunstoelen gewezen en de beide heeren namen plaats.

— Mag ik vragen wat mij de eer van uw bezoek verschafft, Mylord, vroeg Jack Brackwater, terwijl hij zijn bezoeker een zilveren sigarettendoos toeschoof.

— Dat is in een paar woorden te zeggen, mijnheer Brackwater. Ik heb van uw komst in onze stad vernomen, en tevens dat gij een neef waart van onzen waarden Graaf Chesterton.

De borstelige wenkbrauwen gingen omhoog en de onderkaak daalde.

— Dat heeft men dus toch niet kunnen verzwijgen! antwoordde de jonge man. Nu, het doet er ook niet toe, eerstdaags had ik mijn incognito toch moeten afleggen.

Een zonderlinge, vage glimlach speelde bij die woorden om de lippen van Jack Brackwater.

Raffles hernam, terwijl hij een sigaret aantak:

— Ik wil u wel bekennen dat ook ik die overweging heb doen gelden, mijnheer Brackwater. Inderdaad, het is hier een neef van een man als Graaf Chesterton onmogelijk, om zich in een land als het onze lang te verschuilen. Mijn bezoek staat in onmiddellijk verband hiermede. Waarschijnlijk hebt gij nog geen keuze gedaan wat aangaat de Club waarbij gij u wilt aanslui-

ten. Daar ik vice-voorzitter ben van de Windsor-Club, zou ik niets liever zien, dan u onder onze leden te mogen tellen.

De jonge man bekeek aandachtig zijn cigaret en antwoordde:

— Ik stel het bijzonder op prijs, Mylord, dat gij in persoon mij zijt komen bezoeken, om mij dit te vragen. Inderdaad heb ik nog geen keuze gedaan. Men heeft mij reeds eenige Clubs genoemd, maar ik kan niet inzien, waarom ik niet de voorkeur zou geven aan diegene, die de eer heeft een alom geacht en bekend man als gij zijt, tot vice-president te hebben!

— Het doet mij genoegen dit te hooren, mijnheer! riep Raffles verheugd uit.

Hij stond op en schoof zijn stoel achteruit.

— Dan hoop ik u dezer dagen het formulier toe te zenden, dat gij slechts behoeft in te vullen.

— Is er ballotage aan uw club, Mylord? vroeg de jonge man, terwijl er een onderzoekende blik uit de staalblauwe oogen schoot.

— Integendeel is de ballotage zeer streng, mijnheer Brackwater! zeide Raffles glimlachend, maar ik ben er zeker van, dat zij voor u niets anders zal zijn dan een bloote formaliteit.

— Zoudt gij dat waarlijk denken? vroeg Brackwater langzaam, terwijl hij de asch van zijn cigaret aftipte.

— Ik twijfel er geen oogenblik aan.

— Nu, zooveel te beter!

Raffles was reeds naar de deur gegaan.

— Gij verlaat mij reeds, Mylord?

— Dat ben ik tot mijn spijt wel verplicht mijnheer. Ik heb zeer drukke bezigheden vandaag en men wacht mij elders. Ik hoop echter spoedig in de gelegenheid te zijn, mijn bezoek te herhalen.

De beide mannen maakten een zwijgende buiging voor elkaar en Brackwater geleide zijn bezoeker naar de deur, die hij hoffelijk voor hem open hield.

Raffles wierp nogmaals een blik op het smalle gebruide gelaat, de borstelige wenkbrauwen en de spitse witte tanden en verliet het vertrek.

Hij daalde zoo spoedig hij kon de trap af en verliet het huis en riep op straat gekomen, de eerste de beste huurauto aan, die hem binnen weinig minuten naar de villa in Cromwellstreet terugbracht.

In de bibliotheek vond hij Charles reeds met de grootste nieuwsgierigheid en spanning op hem wachten.

De jonge man gunde zijn vriend nauwelijks den tijd om plaats te nemen en viel hem dadelijk op het lijf met de vraag:

— Heb je iets ontdekt, Edward?

— Dat geloof ik wel.

— Iets van belang?

— Als je de ontdekking van den moordenaar een zaak van belang noemt — dan zeker.

Charles slaakte een luiden kreet.

— Wat wil je daarmee zeggen? riep hij uit. Je bedoelt toch niet, dat Brackwater....

Raffles antwoordde niet, maar knikte ernstig met het hoofd.

Charles liet zich in een stoel vallen.

— Het klinkt ongelooflijk, zeide hij op doffen toon.

— Dat kon ik niet vinden! hernam Raffles koel. Het is meer gezien dat de eene man een ander vermoordt om in diens vermogen te komen. Ja, zelfs meen ik mij uit de geschiedenis tal van voorvallen te herinneren waarbij de eene broeder den anderen, de vrouw haar man, de vader zijn zoon doodde, ter wille van het aardsche slijk.

Even trad er een stilte in.

— Je hebt gelijk, zeide Charles, maar het klinkt mij toch vreeselijk in de ooren. En zeg mij nu eens, hoe je dat in minder dan een half uur tijd in 's hemelsnaam hebt kunnen uitvinden.

— Ik wil eerlijk zijn, Charles en bekennen, dat het toeval mij bij die ontdekking de behulpzame hand heeft gereikt. Toen ik binnentrad, was de heer des huizes, Jack Brackwater, niet thuis. Ik wilde plaats nemen bij de schrijftafel, en stiet per ongeluk de papiermand omver, die daarbij geplaatst was.

— Welnu?

— Welnu! In de snippers die op den grond lagen, en die ik weder in de mand wilde doen, vond ik deze beide stukjes papier.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en haalde er de beide snippers papier uit, die hij ten huize van Jack Brackwater had gevonden.

Hij overhandigde ze aan Charles, die er een nieuwsgierigen blik op wierp.

Maar spoedig hief deze het hoofd weder op en keek zijn vriend verbluft aan.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij. Ik moet je bekennen, dat ik er niet uit wijs kan worden.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Dat verwondert mij niet zoo zeer, zeide hij. Heb je „chemie” gestudeerd?

— Nooit van mijn leven, riep Charles half verschrikt uit. Ik heb wel mijn studies als ingenieur bijna geheel voltooid, maar van de chemie heb ik altijd een hartgrondigen afkeer gehad.

— Dat is heel jammer voor jou, waarde Charles, hernam Raffles op ernstigen toon, want daardoor heb je een studie gemist, die als het ware lucht en leven is voor mannen die gelooven, dat zij niet uitsluitend voor hun genoegen op deze wereld zijn. Ik kan je zeggen, dat ik de schoonste oogenblikken van mijn leven heb doorgebracht, gebogen over mijn wetenschappelijke werken, die geschreven waren door de allerbesten op het gebied der chemie, al zal je dat misschien wel overdreven voorkomen.

— Volstrekt niet, hernam Charles kalm. Van jou komt mij niets overdreven voor, dat weet je wel. Ik weet dat je een violist bent, zooals men er op de geheele wereld misschien geen vijf vindt. Ik weet dat je uitnemend schildert en dat de schilderijen die je vervaardigt, volstrekt niet zouden misstaan in de zalen van onze jaarlijksche salon. Ik weet dat je als sportsman verscheidene records hebt verbeterd en op jouw naam hebt staan, zonder dat nog een enkele beroepsathleet erin geslaagd is het je weder te ontnemen. Ik weet dat je uitvindingen op mechanisch gebied hebt gedaan, die aan het bovennatuurlijke grenzen. Dat alles weet ik, en hoe zou nu ook nog iets van jou mij kunnen verbazen. Maar laat mij nu niet langer in onzekerheid en zeg mij wat deze zonderlinge hiëroglphen beteekenen?

— Zij beteekenen niets anders dan een chemische formule, gevoegd bij den naam van een zekere plant.

— Is dat alles? riep Charles teleurgesteld uit.

— O wacht maar! Als ik je de beteekenis van de formule en den naam van die plant verteld heb, dan zul je wel een anderen toon aanslaan!

Deze twee snippers vormen een gedeelte van een stukje papier, dat blijkbaar uit een zakboekje is gescheurd, maar dat niet veel grooter kan zijn geweest, dan deze twee stukken. Verder kon ik niets vinden, maar dat doet er niets toe. Kun je lezen wat daar staat?

Charles wierp een blik op het stukje papier en ontcijferde toen met eenige moeite: Hydrarg....

— Wat beteekent dat nu in 's hemelsnaam?

— Zooals het daar staat beteekent het niets, beste Charles, glimlachte Raffles om het ongeduld van zijn vriend. Zooals je ziet is het papier juist achter die letters afgescheurd, maar zij kunnen niets anders beteekenen, dan een afkorting van een chemischen term Hydrargyrum.

— En wat beteekent dat woord, waarover men zich de tong breekt?

— Niets anders dan kwikzilver! Daarachter zul je nog een paar letters vinden, eveneens Latijnsch, die beteekenen: damp! Wat is het volgende woord?

— Sulfer! Nu, daarvan behoef je me de beteekenis niet te zeggen! Zelfs een kind weet wel, dat sulfer zwavel is!

— Mooi zoo, Charles! Ook achter dat woord staan een paar Latijnsche afkortingen. Het zou mij te ver voeren om je daarvan de beteekenis te verklaren.

— En noem mij nu nog het derde woord eens!

— Conium Maculatum L. Ook hier laat mijn kennis mij in den steek, beste Edward!

— Nu, die L. doet er weinig toe, het is niets anders dan de afkorting van den naam van den Nederlandschen plantkundige Lin-

naeus, naar wien honderden planten zijn genoemd, die aan hem hunne beschrijving of ontdekking te danken hebben. De naam zelve beteekent niets anders dan gevlekte scheerling, of wel dolle kervel en ik denk toch wel dat je zoo ver bent in de botanie, om te weten, dat de gevlekte scheerling een buitengewoon vergiftige plant is.

Charles antwoordde niet, maar keek zijn vriend met groote verschrikte oogen aan.

— Begin je nu licht te zien? vroeg de Groote Onbekende.

— Ik geloof het wel, maar dan begrijp ik niet, dat de oude graaf nog zoo lang heeft geleefd. De neef, zooals hij zelf heeft verklaard, is pas sedert eenige weken te Londen en hij is reeds maanden ongesteld!

— Wacht eens even, beste Charles. Het is een feit, dat de oude graaf zijn neef pas een paar weken geleden voor het eerst te zien kreeg, maar dat wil nog volstrekt niet zeggen, dat hij niet veel langer reeds in Londen is. En wat de uitwerking van het vergif betreft — het is de oude graaf niet toegediend als vaste stof, maar als gas of damp! De jonge man is een buitengewoon schrander giftmenger naar het schijnt. Ik zou wel durven wedden, dat hij vroeger in de chemie en de plantkunde gestudeerd heeft.

Hij dacht even na, stond vlug op en liep naar de telefoon.

Het volgende oogenblik had hij zich in verbinding gesteld met Graaf Hymphrey Chesterton.

Charles hoorde hem eenige woorden wisselen en toen keerde zijn vriend met glimlachend gelaat weder naar het raam terug.

— Het is zooals ik dacht! zeide hij. Jack Brackwater is een gesjeesd student in de chemie. Ik geloof dat alle schakels ongeveer in elkaar sluiten.

— Maar, beste Edward — de moord in Soho — de tomahawk — riep Charles uit, verbijsterd door de gruwelen, die hem zooeven ontdekt waren.

— Ook dat sluit als een bus! antwoordde Raffles kalm. De jonge Brackwater woont in een fraai gemeubeld vertrek, waar hem waarschijnlijk niet veel anders toebehoort, dan een wapenrek, dat hij waarschijnlijk op zijn reizen heeft verzameld, en waarbij ook eenige Indiaansche messen, bogen en strijdbijlen behooren. En de stelen van die laatste wapens zijn gemaakt van hetzelfde hout als mijn splinter.

Weer zweeg de jonge man even, onder den indruk van het gehoorde.

Toen vroeg hij:

— En wat denk je nu te doen?

— Natuurlijk wil ik mij eerst zekerheid verschaffen. Ik moet weten op welke onverklaarbare wijze de moordenaar het giftige gas, dat echter blijkbaar niet direct doodlijk werkt, in de slaapkamer van zijn ongelukkigen oom

weet te brengen! Want dat hij het niet op een andere plaats kan toepassen, spreekt vanzelf. Maar ik geloof dat ik ook in dat opzicht reeds eenig licht zie.

— En als je zekerheid hebt?

— Dan zal ik natuurlijk allereerst den ouden Chesterton waarschuwen tegen dien ellendigen moordenaar en hem de middelen aan de hand

doen, om diens plannen te dwarsboomen. Indien het gas nog een maand langer op hem zou kunnen inwerken, ja misschien zelfs slechts veertien dagen, dan is hij onherroepelijk ten doode opgeschreven. Het moet een helsch mengsel zijn, dat Jack Brackwater heeft uitgevonden.

HOOFDSTUK V.

HET PAVILJOEN IN DEN TUIN.

Nadat de beide vrienden geluncht hadden, kleedden zij zich aan, om opnieuw een bezoek bij graaf Humphrey Chesterton te gaan afleggen.

Voor zij de vestibule verlieten vroeg Raffles op zachten toon aan Charles:

— Je hebt er zeker niet aan gedacht je revolver bij je te steken?

— Neen, Edward!

— Doe dat dan nog, je kan nooit weten wat er gebeurt. Het kan zijn dat de moordenaar zich ten huize van zijn oom bevindt, dat hij ons doorziet, en dat hij gevaarlijk wordt!

Charles snelde naar zijn slaapkamer en keerde spoedig weder terug.

— Het is in orde! zeide hij. Ik heb zelfs nog voor een paar boeien gezorgd.

Raffles knikte tevreden.

Zij verlieten de villa, en stapten in de auto, die wederom besteld was.

Voor de tweede maal dien dag, hield de prachtige, blauw gelakte wagen stil voor het oude huis Hampton Road 14.

De bediende die hen de deur opende, keek eenigszins verbaasd op, ofschoon hij te goed was afgericht, om een opmerking te durven maken.

— Goede vriend! zeide Raffles glimlachend, het zal je ongetwijfeld eenigszins verwonderen, dat wij hier hedenmiddag ten tweeden male verschijnen. Maar het betreft thans een zaak van zeer groot gewicht! Zou je meester ons kunnen ontvangen?

— Ik weet het niet zeker, Mylord! antwoordde de bediende weifelend. Mijnheer de graaf heeft getracht wat te loopen en dat schijnt hem niet erg goed bekomen te zijn.

— Ga het in ieder geval vragen en leg er den nadruk op, dat wat ik den graaf te zeggen heb, voor hem van zeer groot gewicht is.

De oude bediende keek de bezoekers met ongerusten blik aan.

Er was iets in de stem en het ernstig gelaat van zijne Lordschap, dat hem met een angstig voor gevoel vervulde.

Hij verwijderde zich snel en kwam eenige

oogenblikken later terug met het verzoek hem naar de slaapkamer van den graaf te willen volgen.

Toen Raffles en Charles daar binnentraden, was het vertrek nog steeds in de naargeestige schemering gehuld, die thans nog treuriger aandeed, daar de winterdag reeds ten einde neigde.

De graaf wilde zich uit zijn stoel verheffen, om zijn bezoekers te begroeten, maar Raffles liep haastig op hem toe en maakte een afwerend gebaar.

— Blijf zitten, wat ik u bidden mag, graaf, en vermoei u niet te zeer! Het kan zijn, dat gij uw krachten aanstonds maar al te zeer kondet noodig hebben.

De zieke keek Raffles verbaasd aan en vroeg:

— Wat wilt gij daarmee zeggen, Mylord?

— Ik wil zeggen, graaf, dat ik u een mededeeling heb te doen, die van uw geestkracht en uw moed zeer veel zal vergen.

De groenachtige gelaatskleur van den zieke werd nog een tintje bleeker en zijn rechterarm begon op vreeselijke wijze te sidderen.

— Wat bedoelt gij toch, Mylord? kreunde hij. Gij jaagt mij werkelijk schrik aan. Dreigt mij dan eenig gevaar?

— Een zeer groot gevaar, Graaf! antwoordde Raffles op ernstigen toon, maar ik bezweer u, wees een man en tracht sterk te zijn.

— Ik beloof het u, mylord, maar laat mij niet langer in onzekerheid.

— Welnu dan, Graaf, ik geloof dat ik den aard van uw ziekte ken!

— Meent gij dat waarlijk, Mylord! riep de zieke verheugd uit. En dan praat gij van een gevaar dat mij dreigt?

— Zeker, en daarbij blijf ik ook! Want de ziekte waaraan gij lijdt, graaf — is een langzame vergiftiging.

De zieke stiet een zwakken gil uit.

Hij drukte de sidderende rechterhand op zijn borst en snakte naar adem.

— Groote God! riep hij uit. Zijt gij zeker van wat gij daar zegt?

— Maar al te zeker, Graaf! De verschijnselen die gij mij hebt medegedeeld en het vinden van

een paar schijnbaar waardelooze stukjes papier waarop ik de samenstelling van het vergift vond neergeschreven, kunnen mij daaromtrent geen twijfel laten.

Nogmaals uitte de zieke een doffen kreet.

Zijn oogen kregen een woeste uitdrukking en zijn lippen trilden hevig.

Toen riep hij op schorren toon:

— En wie is het ondier, dat mij naar het leven staat?

— Als gij slechts even nadenkt, Graaf, moet de naam van den ellendeling u aanstonds op de lippen komen, antwoordde Raffles, terwijl hij den zieke strak aankeek.

De oude graaf moest eenige malen diep ademen, voor hij de kracht vond om nauwelijks hoorbaar te kunnen hijgen:

— Is — hij het?

Raffles knikte langzaam, terwijl hij zijn hand bemoedigend op den schouder van den zieke legde.

Deze liet zich achterover in zijn stoel vallen en sloot de oogen.

— Dat is verschrikkelijk, kreunde hij. Mijn neef. De eenige bloedverwant, voor zoover ik weet, dien ik nog op aarde heb.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij steunde de beide magere, blauwgeaderde handen op de leuning van zijn stoel, keek Raffles aan, met oogen die van ontzetting uit hun kassen puilden en kreet op hartverscheurenden toon:

— Maar als Jack Brackwater mij wil dooden om in het bezit van mijn vermogen te komen, dan — dan — moet hij ook mijn zoon, mijn lieve George —

Hij kon den zin niet beëindigen.

Hij greep met een snel gebaar naar zijn keel, alsof hij vreesde te zullen stikken en viel weder achterover in den stoel neder.

Hij werd zoo vreeselijk bleek, dat Raffles vreesde hem onder den druk van deze ontzettende waarheid te zullen zien bezwijken.

Maar plotseling onderging het gelaat van den armen vader een geheele verandering.

Er vertoonde zich een trek op van een wraakzucht en een haat, zoo fel, als Raffles ze nog nooit op het gelaat van eenig menschelijk wezen bespeurd had.

Zijn gelaatstrekken verstarden alsof zij uit marmer gehouwen waren.

Zijne dunne lippen werden met een vastberaden uitdrukking opeengeperst.

Zijn stem klonk bijna kalm toen hij zeide:

— Ik dank u, Mylord, voor de mededeeling die gij mij daar gedaan hebt. Weliswaar hebt gij mij niet bevestigend geantwoord op mijn tweede vraag, maar dat behoeft niet. Ik ken nu de waarheid.

— En wat denkt gij te doen, als ik u vragen mag, Graaf?

— Er is maar één ding dat ik doen kan, Mylord, antwoordde Graaf Humphrey op ijs-

kouden toon. En dat is mijn neef aan de galg te helpen.

— Ik kan mij u gevoelens begrijpen, zeide Raffles, maar gij vergeet, dat gij volstrekt geen bewijzen hebt, het stukje papier is natuurlijk niet voldoende.

— Maar kunt gij mij dan niet aan meer bewijzen helpen, Mylord? Ik smee er u om.

— Ik vrees, dat ook die bewijzen niet voldoende zouden zijn, Graaf, zeide Raffles. Maar wilt gij mij toestaan, dat ik uw vertrek onderzoek, ten einde te ontdekken op welke wijze men u wil trachten te vergiften?

— Doe dat, Mylord, wat ik u verzoeken mag, riep Graaf Humphrey haastig uit. Ik kan mij nog steeds niet voorstellen op welke wijze de laaghartige schurk mij zoo ziek heeft kunnen maken. Want nu wil ik u wel bekennen, dat ik er zeer slecht aan toe ben, en mij gevoel, alsof ik spoedig moet sterven.

— Dat behoeft volstrekt niet, Graaf, als gij mijn raad slechts wilt volgen, antwoordde Raffles op ernstigen toon, terwijl hij opstond en zijn onderzoek begon.

Daar het in dien tusschentijd buiten bijna geheel donker was geworden, schoof hij de gordijnen ver terzijde.

— Wie woont in de kamer hier beneden?

— Niemand, Mylord. Het is geen huiskamer. Soms, des zomers, werd er gedineerd, maar des winters was een ander vertrek tot eetzaal bestemd.

Raffles boog zich uit het raam.

— Staat gij toe, dat ik dat paviljoen eens doorzoek? vroeg hij.

— Doe alles wat u goeddunkt, Mylord, wat ik u verzoeken mag, riep de Graaf uit. Maar zorg slechts voor één ding. Laat den lagen moordenaar niet meer in mijn huis, want ik zou niet voor mijzelf kunnen instaan.

Ik ben te zwak mij op hem te kunnen wreken. Ik zou zelfs geen revolver meer in de hand kunnen houden. En daar ik er zeker van ben, dat ik hem zijn misdaad voor de voeten zou werpen, zou hij nog kunnen vluchten en zijn gerechte straf ontgaan.

— Ik zal er voor zorgen dat dit niet gebeurt, Graaf, zeide Raffles bedaard.

Daarop wenkte hij Charles en de beide mannen traden de kamer uit.

In de vestibule kwamen zij den grijzen kamerbediende tegen.

Raffles hield hem staande.

— Luister eens goed, oude vriend, zeide hij. Als mijnheer Jack Brackwater, de neef van mijnheer den graaf, zich laat aandienen, dan mag je hem onder geen beding toelaten! Zeg maar dat mijnheer de Graaf zeer ziek is, en dat hij niemand mag ontvangen op last van zijn dokter. Beloof mij, dat gij u naar mijn aanwijzingen zult gedragen — het lot van uw meester hangt er van af.

De oude man knikte bevestigend, terwijl een

verschrikte uitdrukking op zijn gelaat kwam.

— En wijs mij nu eens den weg naar den tuin! zeide Raffles.

— Naar den tuin, Mylord? vroeg de bediende verbaasd.

— Ja, ik moet het paviljoen doorzoeken! Hebt gij een sleutel van dat gebouwtje?

— Maar er komt nooit iemand in dat huisje, mylord! riep de bediende ontsteld uit.

— Dan zal ik een uitzondering maken! zeide Raffles glimlachend. Geef mij den sleutel maar, oude!

De oude bediende liep zoo snel hij kon weg en keerde spoedig terug met een bos sleutels, allen aan kleine plankjes bevestigd, waarop hun bestemming stond vermeld.

Na eenig zoeken, had hij een ouden roestigen sleutel gevonden, die hij van het touw losmaakte en Raffles overhandigde.

— Mooi zoo, en nu op weg! riep de Groote Onbekende uit.

De oude knecht had het electrisch licht opgedraaid en ging nu de beide bezoekers voor, door eenige smalle gangen, tot hij de tuindeur bereikt had.

Raffles keek naar het slot.

— Dat lijkt mij een geheel nieuw slot te zijn? vroeg hij.

— In ieder geval zit het er niet langer dan twee maanden ongeveer in!

— Zijn hier in den laatsten tijd nog andere reparaties verricht?

— Ja mylord, juist twee maanden geleden heeft de huisheer bedienden gezonden om de oude eetkamer opnieuw te behangen en te stukadooren.

— Ik dank je! Nu maar verder.

De tuindeur werd geopend en de drie mannen betraden den geheel donkeren tuin.

Zij volgden een smal grintpad en stonden spoedig voor de deur van het oude paviljoen.

Raffles stak den sleutel in het slot.

Zonder moeite kon hij er den roestigen sleutel in rond draaien.

— Ik merk, dat ook dit slot pas kort geleden vernieuwd is, zeide hij, terwijl hij zich tot den ouden bediende wendde.

— Daarvan is mij niets bekend, mylord! riep deze verbaasd uit.

— Gij weet er dus niets van, dat dit slot vernieuwd is?

— Volstrekt niet!

— Nu, oude vriend, wij zullen het nu verder wel alleen doen. Het is koud en gij zijt blootshoofds. Ga maar spoedig naar huis terug.

Zoodra hij verdwenen was, traden Raffles en Charles het Paviljoen binnen.

Zij bevonden zich in een kleine hall, waarop aan weerszijden een deur uitkwam.

Het bleek, dat beide deuren zonder moeite te openen waren.

Raffles had zijn zaklantaarn doen ontgloeien, en het heldere licht straalde nu in een klein

vertrek met slechts één venster, dat op den tuin uitzag, dat wil zeggen — men zou door dat venster den tuin hebben kunnen zien, indien het niet gesloten ware geweest door een zwaar luik.

Raffles keek naar boven.

— Daar in dien hoek komt de gasbuis binnen, die langs de schutting loopt, Charles, zeide hij.

— Ja, ik kan haar duidelijk zien.

— Maar van de gaskroon zie ik niets meer! zeide Raffles. O ja, daar staat zij in een hoek. Het is wel een zonderlinge plaats voor een verlichtingsvoorwerp!

— Dat is het zeker!

— Laat ons nu eens zien, waar die gasbuis heenloopt.

Raffles hield zijn lantaarn in de hoogte en zag nu dat op de plaats, waar vroeger de gaskroon in het plafond bevestigd was, een kleine vertikale buis door het plafond stak.

— Wij zullen naar boven moeten gaan, Charles dan zullen wij het raadsel wel ontdekken, riep hij uit.

Zij begaven zich weder naar de hall en beklommen de smalle eikenhouten trap, die naar de eenige verdieping van het paviljoen voerde.

Spoedig hadden zij het vertrek bereikt.

Nauwelijks waren zij er binnengetreten, of Raffles, die vooraan liep, slaakte een kreet van voldoening.

Hij wees naar het midden van den vloer.

De buis, die door het plafond stak, had aan haar uiteinde een gummislang, die uitkwam in een klein komfoor, dat op eenigen afstand op den kalen vloer stond.

Aan dit komfoor was een soort blaasbalg of luchtpomp bevestigd, die met den voet in beweging gebracht kon worden.

Uitstekend bedacht, mompelde Raffles. Die kerel is een ware duivel! Wij zullen eens....

Maar hij voltooide den zin niet.

Beneden aan de trap liet zich eenig geraas hooren.

Raffles legde de hand op den arm van zijn metgezel en luisterde scherp toe.

Blijkbaar was er zoo juist iemand binnengekomen, die zich gereed maakte de trap te bestijgen.

— Het is, zooals ik dacht! fluisterde Raffles onhoorbaar. Er is nog een tweede ingang in dit paviljoen, waardoor de moordenaar naar binnen komt, zonder dat hij den tuin behoeft door te gaan.

— Zullen wij hem niet onschadelijk maken, Edward?

— Neen, daar is het de tijd nog niet toe, fluisterde Raffles weder.

Op dat oogenblik klonken er voetstappen beneden op de trap.

Raffles wierp een blik om zich heen.

In een hoek van de kamer bevond zich een kastdeur, die op een kier open was.

De beide vrienden traden er snel op toe, gingen de kast binnen, die geheel leeg bleek te zijn en zeer ruim was en deden de deur weder zoo ver dicht, dat zij door den kier het vertrek nog konden overzien.

Zij namen beiden de revolver in de hand en wachtten op de komende dingen.

Het was nu pikdonker in het vertrek.

Maar toen de deur zacht geopend werd, drong er tegelijkertijd een zwak lichtschijnsel door de reet.

Het was afkomstig van een lantaarn, gedragen door een man, dien Raffles op het eerste gezicht herkende.

Het was Jack Brackwater!

Hij zette de lantaarn op den vloer, dicht bij het komfoor en nam een busje uit zijn zak, dat er uit zag als een chocolade- of conservenbus en opende het.

Hij nam het bovenstuk van het komfoor weg en schudde uit de bus een soort grijsachtig poeder in een metalen schaal.

Daarop deed hij het bovenstuk weder op het komfoor en stak een spiritusvlam daaronder aan.

Vervolgens raadpleegde hij zijn horloge en ging met de armen over elkaar gekruist, tegen een der kale wanden van het vertrek leunen.

Raffles en Charles konden zijn gezicht juist door de deur zien en de jonge man huiverde bij het aanschouwen van de duivelsche uitdrukking die hij daarop ontwaarde.

Hij hield de zonderlinge staalblauwe oogen met strakken blik op het komfoor gevestigd en zijn dunne, bloedlooze lippen prevelden onhoorbare woorden.

Nadat er ongeveer een kwartier verlopen was, trad hij weder op het komfoor toe, blies de vlam uit en wierp, nadat hij het bovenstuk weder nad weggenomen, een blik in de metalen schaal.

Het poeder bleek geheel verbrand te zijn.

De neef van graaf Humphrey mompelde bij zichzelf eenige woorden van goedkeuring en even later verwijderde het vage lichtschijnsel zich weder — de moordenaar had het vertrek verlaten.

Charles en Raffles wachtten nog even, totdat zij volstrekt niets meer hoorden en kwamen toen te voorschijn.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat het mij groote moeite heeft gekost, dien ellendeling niet als een dollen hond neer te schieten, zeide Charles, met een stem die van ingehouden woede trilde.

— Het is goed, dat je dat niet gedaan hebt, Charles, zeide Raffles ernstig. Het is niet aan ons de gerechte straf aan dien man te voltrekken.

— Maar wie zal het dan doen, als wij het niet doen! fluisterde Charles.

— De beul! antwoordde Raffles op plechtigen toon.

De vrienden staken hun revolver weder op en schreden zachtjes naar de deur.

Raffles opende haar.

Alles was stil in het sombere paviljoen.

Voorzichtig betraden zij de gang weder, sloten de deur en daalden de trap af.

Ook beneden in het paviljoen viel niets meer te ontdekken — de moordenaar was er blijkbaar slechts binnengekomen, om zijn vreeselijke opzet te volbrengen.

— Kom Charles, laat ons nu weder teruggaan naar de slaapkamer van dien ongelukkigen man in het huis daarginds.

— Zul je geen pogingen aanwenden om hem voor de aanslagen van zijn neef te redden?

— Dat spreekt vanzelf! Nu ik den aard van de doodelijke gassen ken, zal ik hem een middel toedienen, dat hem zeer spoedig geheel zal genezen.

HOOFDSTUK VI.

HET TEGENGIFT.

De beide vrienden liepen den tuin weder door en bereikten spoedig de achterzijde van het prachtige heerenhuis.

Het was reeds geheel en al donker.

De oude bediende wachtte hen bij de tuindeur op, en keek Raffles vol verwachting aan.

Deze legde hem de hand op den schouder en zeide op vriendelijken toon:

— Uw meester zal niet lang meer ziek zijn, oude vriend.

— Is dat waar, mylord? riep de man uit, terwijl de tranen van blijdschap hem in de oogen sprongen.

— Ja, mijn vriend!

— Als dat uw werk is, mylord, dan zal God het u loonen! Want ik ben zeker, dat hij dat aan u te danken zal hebben.

— Nu wilde ik nog gaarne even de kamer zien, die zich onder het slaapvertrek van uw meester bevindt. Hebt gij er een sleutel van?

— Ik heb er een gehad, mylord, maar ik ben hem sedert eenige maanden kwijt en kan hem niet terugvinden.

— En hebt gij dan geen moeite gedaan om dien sleutel terug te krijgen? vroeg Raffles verbaasd.

De oude man boog het hoofd en er verscheen een droeve trek op zijn gelaat.

— Na den dood van de gravin werd dat vertrek al weinig meer gebruikt, mylord. En nadat de jonge graaf op zulk een vreeselijke wijze om het leven is gekomen, zette niemand er een voet meer in. Ik heb het vertrek dus maar gesloten gelaten.

— Hebt gij hier een sleutelbos?

— Ik zal eens zien, mylord! Maar ik geloof het niet.

— Terwijl gij eens gaat zoeken, zal ik trachten de deur met een van mijn eigen sleutels te openen, zeide Raffles. Aan mijn sleutelbos bevindt zich een groot aantal gewone kamer-sleutels.

De oude man verwijderde zich en nauwelijks was hij uit het gezicht, of Raffles haalde niet zijn sleutels, maar zijn bos loopers te voorschijn.

Met behulp daarvan had hij de deur in een oogwenk geopend.

De beide vrienden traden nu een bijna geheel kaal vertrek binnen, waar zich slechts eenige meubelen bevonden.

Raffles begon dadelijk in de hoeken van de kamer te zoeken.

Bij een van de beide hoeken, die het dichtst bij den tuinmuur waren, bleef hij staan en bukte zich.

— Ik geloof dat ik hier moet zijn! riep hij uit.

— Wat heb je dan gevonden?

— De plek waar de gasbuis van deze kamer is afgeleid en verbonden aan de oude gaspijp die naar het paviljoen voert.

— Dat zal dus de zoogenaamde reparatie geweest zijn, die in deze kamer heeft plaats gehad!

— Natuurlijk! Jack Brackwater heeft zich eenvoudig vermomd als arbeider van de gas-fabriek of iets dergelijks en de beide buizen aaneengekoppeld.

— En waar loopt dan die gasbuis verder heen? vroeg Charles.

Raffles betastte den wand in den hoek, voor hij antwoordde:

— De gasbuis is met een ouderwetsch behangselpapier zorgvuldig beplakt en wel met eenige lagen, zoodat men de ronding slechts met moeite kan bespeuren.

Hij rekte zich zoo hoog hij kon op de teenen uit en zeide toen:

— Ik kan de buis een heel eind volgen. Geef mij eens een stoel.

Charles kwam met een van de beide stoelen aandragen, die in het vertrek stonden en Raffles klom er op.

Het is niet anders te verwachten, zeide hij. De buis gaat daar in den hoek door de zoldering.

Hij stapte van den stoel af en juist kwam de oude bediende met een bos sleutels aandragen.

— Het was niet meer noodig, oude vriend! zeide Raffles glimlachend. Gij ziet, dat ik reeds ben binnengekomen.

— En hebt ge iets ontdekt, dat u op weg kan helpen, mylord? als ik vragen mag.

— Ja, mijn vriend! En nu wil ik nog even met uw meester spreken. Slaapt hij?

Zij verlieten het naargeestige vertrek en beklommen de trap weder.

Toen zij de slaapkamer van den zieke binnenkwamen, zat de graaf onbeweeglijk als een standbeeld in zijn leunstoel gedoken.

Zijn oogen hadden een uitdrukking van verschrikkelijke wraakzucht.

Hij scheen het binnenkomen van de beide vrienden niet eens op te merken.

Raffles bleef op den drempel van de deur staan en zeide zachtjes tot Charles:

— Ruik je niets bijzonders?

— Jawel, een zoetige, weeë lucht! Ik heb het gevoel, alsof ik hoofdpijn zou krijgen als ik er lang inbleef.

— Met hoofdpijn alleen zou je er waarschijnlijk niet afkomen, beste Charles, als het gas nog langer inwerkte en de deur bleef gesloten. En toch is de lucht zoo zwak, dat ik mij best kan voorstellen, dat men er 's nachts niet van wakker wordt.

— Maar het is nu toch geen nacht?

— Neen, maar de moordenaar wordt zeker ongeduldig en wil zich in het bezit van het vermogen stellen. En daar hij wel weet, dat zijn oom zich toch niet meer uit zijn ziekenkamer kan verwijderen, tracht hij de uitwerking van het langzaam doodend middel te verhaasten, door het ook overdag toe te passen.

Nu richtte de zieke langzaam het hoofd op en keek zijn bezoekers beurtelings met onderzoekenden blik aan.

Zijn stem klonk scherp als een mes toen hij zich tot Raffles wendde en vroeg:

— Welnu, mylord? Hebt gij ontdekt, op welke wijze de zoon van mijn zuster mij om het leven wil brengen?

— Zeggen de reukzenuwen u niets, graaf? vroeg Raffles.

De oude graaf snoof en riep toen verschrikt uit:

— Ja, waarlijk, er hangt een weeë, zoetige lucht in mijn kamer!

Raffles deed eenige schreden naar den stoel toe, waarin de graaf gezeten was en zeide op zachten en dringenden toon:

— Die lucht is afkomstig van het giftige gas, dat Jack Brackwater in een kamer van het paviljoen vervaardigt en door een verwaarloosde gasbuis naar uw slaapkamer voert.

De oude graaf werd zoo mogelijk nog wat bleeker en verhief zich halverwege van zijn stoel.

Met een kreunende zucht liet hij zich daar weder in neer ploffen.

Toen siste hij tusschen de tanden:

— Die satan!

Langzaam hief hij den blik weder naar zijn bezoeker op en vroeg toen:

— Maar zeg mij eens hoe het mogelijk is, dat het gas dan hier in de kamer doordringt, mylord! Het raam is den geheelen nacht gesloten, evenals de deur en het is onmogelijk dat het door het sleutelgat wordt binnen-gevoerd.

— Dat gebeurt ook niet, graaf. Ik geloof wel dat ik het vermoed! Mag ik uw vertrek eens onderzoeken?

— Natuurlijk, mylord!

Raffles ging recht af op den hoek, waar het groote, zware, ouderwetsche ledikant stond.

— Komt dat bed nooit van zijn plaats? vroeg hij.

— Zeer zelden, en tegenwoordig nooit meer! Zooals gij ziet is het van buitengewoon zwaar mahoniehout vervaardigd. Zeer sterke mannen kunnen het nauwelijks van zijn plaats krijgen.

— Maar de kamer wordt toch wel eens schoongemaakt?

— Dat spreekt vanzelf. Maar dan werd de vloer onder het bed met behulp van een stoffer met langen steel gereinigd.

Raffles had het antwoord niet geheel afgewacht, maar was reeds op zijn buik voor het bed gaan liggen.

Hij keek eronder, klopte aan den onderkant van de matras en verdween plotseling geheel onder het ledikant.

Spoedig kwam hij weer te voorschijn, trok snel zijn laarzen uit en stapte pardoos op het bed.

Met de grootste nauwkeurigheid onderzocht hij, terwijl de graaf en Charles nieuwsgierig toezagen, den stijl van het bed, die zich in den hoek van het vertrek bevond.

Hij stiet een geknor van voldoening uit.

— Ik heb het gevonden! riep hij uit.

Hij sprong snel weder van het bed, trok zijn laarzen aan en kwam voor den graaf staan.

— Graaf Chesterton, zeide hij ernstig, uw neef is ongetwijfeld een duivel — maar hij is een geniale duivel! Hij heeft in het vertrek hier beneden twee gaspijpen aan elkaar gekoppeld, de buis door het plafond geleid en juist op de plek, waar zich een van de stijlen van uw ledikant bevindt. Hij heeft het hout van beneden af zorgvuldig uitgeboord, tot ongeveer het midden van den spijl, en daar heeft hij met behulp van een zeer fijn boortje eenige dozijnen gaatjes in het hout geboord, die voor het bloote oog nauwelijks zichtbaar zijn en zeker niet in dien donkeren hoek. Het gas drong dus door de buis in den hollen bedstijl en verspreidde zich van daar door de fijne kanaaltjes in het vertrek, juist op de hoogte waar zich uw gelaat bevindt!

— Het is prachtig gevonden! zeide de graaf met een grimmigen lach. En zeg mij nu eens, mylord, hoe lang het nog had kunnen duren, voor ik bezweken zou zijn?

— Hoogstens veertien dagen, graaf!

Graaf Humphrey stiet een kreet uit.

— Weet gij dat zeker? Hebt gij dan verstand van deze vergiftige gassen?

— Ja, graaf! Het gas dat u zou hebben moeten vergiftigen wordt verwekt door het doen gloeien van een poeder, dat een mengsel bevat van kwikzilver, loodglut, zwavel en een afkooksel van de gevlekte scheerling, dat vervolgens is ingedikt en tot poeder gemalen.

— Dus — misschien ben ik al verloren! schreeuwde de graaf, terwijl hij vaalbleek werd.

— Niet indien gij u naar mijn aanwijzingen richt, graaf!

— Gij kent dus een tegengif?

— Dat ken ik!

— Maar zouden de geneesheeren mij dat niet kunnen geven?

Een minachtend glimlachje krulde de lippen van den Grooten Onbekende.

— Dat geloof ik haast niet, graaf! zeide hij. Maar als gij u liever toevertrouwt aan degenen, die u maandenlang hebben gadegeslagen zonder den aard van uw ziekte te begrijpen, dan heb ik niets anders te doen, dan u aan hen over te laten.

Raffles maakte een hoffelijke en koele buiging.

Maar de graaf greep zijn arm en keek hem smeekend aan.

— Gij begrijpt de bedoeling mijner woorden verkeerd, mylord! Ik ben u te veel dank verschuldigd, om mij thans niet geheel naar uw aanwijzingen te gedragen. Zeg mij slechts wat ik doen moet en ik beloof u dat ik uw raad zal opvolgen.

— Indien gij het niet deed, graaf! hernam Raffles op ernstigen toon, vrees ik zeer, dat uw dagen geteld zouden zijn. Het gas is van een zeer bijzondere samenstelling. Ik heb er een zeer grondige studie van gemaakt en het is nog niet lang geleden, dat ik er een tegengif voor heb gevonden.

— Gevaarlijk? vroeg de oude graaf, terwijl hij een angstigen blik op zijn bezoeker wierp.

— Voor u is het zeer heilzaam, omdat gij vergiftigd zijt, maar ik zou het een normaal mensch niet raden in te nemen.

— Waarom niet?

— Omdat hij er door in een toestand van schijndood zou geraken, die verscheidene dagen, misschien wel een week zou aanhouden.

De Graaf keek Raffles verschrikt aan.

— Gij aarzelt? vroeg Raffles glimlachend

— Dat zeg ik niet, Mylord — maar wat gij mij daar mededeelt is toch wel geschikt om mij eenigen schrik in te boezemen. Bedenk dat mijn zenuwen zeer geschokt zijn.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij begreep echter zeer goed den toestand van den ongelukkige en dat maande hem tot toegeeflijkheid aan.

— Ik verzeker u nogmaals, graaf, dat gij niet het minste te vreezen zult hebben, wanneer gij gebruik maakt van het middel dat ik voor u zal bereiden.

Graaf Humphrey wierp nogmaals een onderzoekenden blik op het gelaat van den man die tegenover hem stond.

Toen verhelderden zich zijn trekken.

Hij stak Raffles de hand toe en drukte die krachtig.

— Mylord, ik ben een ondankbare en niet waard dat gij uw zorgen aan mij wijdt, riep hij uit. Ik beloof u plechtig, dat ik mij geheel naar uw raadgevingen zal gedragen.

— Het zal in uw eigen belang zijn, graaf, zeide Raffles vriendelijk.

— Wanneer komt gij mij den drank brengen?

— De bereiding gaat niet zoo spoedig, maar morgenmiddag hoop ik haar toch gereed te hebben.

— En gij denkt dat zij mij kan genezen?

Raffles glimlachte over het ongeloof van den Graaf, die steeds bij zijn eigen huisdokter had gezwoeren.

Ik denk dat niet alleen, Graaf, maar ik ben er zeker van, dat gij reeds een paar uur na het innemen van mijn tegengif, u juist zoo flink en zoo gezond zult gevoelen, als gij waart voor het giftige gas den eersten keer het vertrek binnenstroomde.

De oogen van den Graaf begonnen te schitteren.

— Als dat waar is, Mylord, zal ik u nog meer verschuldigd zijn dan mijn leven alleen. Want dan pas zal ik mij kunnen wreken op den ellendigen moordenaar, die mijn zoon zoo laaghartig van het leven beroofd heeft.

Hij was bij die woorden weder half uit zijn stoel opgestaan, maar zonk nu uitgeput weder achterover, terwijl hij de oogen sloot.

Raffles nam de hand van den zieke in de zijne en zeide op bemoedigenden toon:

— Heb nog slechts vier en twintig uur geduld, graaf, en dan verzeker ik u, dat gij volmaakt in staat zult zijn den misdadiger aan den wreken arm van de gerechtigheid over te leveren.

— Dat is mij voldoende, Mylord, antwoordde de Graaf.

Charles en Raffles namen afscheid.

Zoo spoedig zij konden reden zij in een taxi naar de villa terug en daar sloot Raffles zich onmiddellijk in zijn geheim laboratorium onder den grond in het tuinhuis van het groote park op.

Hij kwam niet eerder te voorschijn dan toen Charles reeds ten einde raad alleen aan de tafel had plaats genomen, waar de oude Gaston hoofdschuddend het middagmaal had klaargezet.

De jonge man wist zeer wel, dat hij zijn vriend bij het bereiden van zulk een gevaarlijken drank niet mocht storen.

Hij slaakte een onderdrukten zucht van verlichting, toen hij hem zag binnentreden en aan tafel plaats nemen.

— Het schijnt te gelukken, zeide Charles op vroolijken toon, want je gelaat staat opgewekt.

— Ik ben niet ontevreden, antwoordde Raffles glimlachend. Het mengsel staat nu zachtjes te trekken.

— Het is een groot geluk, dat je toevallig dit onderwerp zoo goed onder de knie had, beste Edward!

— Misschien is het wel geen toeval, hernam Raffles met een fijn glimlachje. Ik heb van de chemie in al haar verschijnselen en uitingen een diepgaande studie gemaakt en ik geloof wel, dat ik haar geheele gebied vrijwel beheersch.

— Mijn zooveelste flater, riep Charles met een komischen zucht uit. Ik schijn nog niet te begrijpen, dat er geen geheimen voor den Grooten Onbekende bestaan. En zeg mij nu eens, wanneer je drank gereed is?

— Hij moet den geheelen nacht doortrekken en dan moet ik er morgenochtend vroeg nog iets bijvoegen, vervolgens moet ik dat mengsel aan den kook brengen, als het afgekoeld is filtreeren, en dan is het gereed. Het zal dan omstreeks vier of vijf uur zijn, misschien zes.

De beide vrienden gebruikten den maaltijd, terwijl zij over weinig anders spraken dan over het geval, dat zoozeer hun aandacht in beslag had genomen.

— Voor mij heeft de misdaad op den jongen George Chesterton nog een te afschuwelijker karakter, zoo besloot Raffles, omdat het duidelijk is, dat Jack Brackwater onder andere gedaante zijn slachtoffer eerst op den slechten weg heeft gebracht en hem naar die wijken van Londen heeft gelokt, waar een misdaad maar al te vaak ongestraft kan blijven.

— Zoo denk ik er ook over, zeide Charles.

Daar hij, noch de Groote Onbekende veel lust had, een schouwburg of de club te bezoeken, brachten zij den verderen avond door met musicceeren en lezen.

Zij begaven zich tijdig ter ruste en den volgende morgen was Raffles, zooals gewoonlijk, weder de eerste die opstond.

Hij kleedde zich spoedig aan en begaf zich weder naar het geheime laboratorium.

Met een tevreden gelaat bekeek hij de glazen distilleerkolf, waarin een helder geel vocht langzaam boven een kleine gasvlam aan het trekken was.

Op den bodem van de kolf lag een donker-groen bezinksel.

Raffles goot het heldere vocht met de grootste behoedzaamheid af in een groot maatglas, en voegde er toen een witte stof bij, die er uit zag als sneeuwvlokken, en die onmiddellijk in de helder gele vloeistof oplosten.

Hij ledigde den inhoud van het maatglas in een nikkelen pan en zette deze op een bunsenbrander.

Met het horloge in de hand, nam hij op den stoel plaats, die naast het kleine fornuis stond.

Juist toen er tien minuten verlopen waren, begon de vloeistof te koken.

Snel greep Raffles de nikkelen pan en goot het

dampende vocht over in een zeer grooten platten porseleinen bak.

Hij draaide alle glasvlammen uit en begaf zich met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat weder naar de villa.

Het was nu lunchtijd.

Raffles kwam Charles Brand met uitgestoken hand tegemoet, toen deze uit de bibliotheek kwam.

— Loopt alles goed? vroeg Charles.

— Uitstekend. Maar wij zullen er aanstonds toch de proef van nemen.

— Lieve hemel, Edward, riep de jonge man verschrikt uit. Dat meen je toch niet?

— Stel je gerust, wij zullen er geen mensche-lijk wezen voor nemen, maar een van de jongen van Sultan, mijn Deenschen dog.

Al pratende waren de beide mannen de eet-zaal binnengetroden.

Nadat zij de lunch gebruikt hadden, begaven beiden zich naar het paviljoen en daalden naar het geheime laboratorium af.

Raffles liep recht op den geëmailleerden bak af en dompelde zijn vinger in het vocht.

De vloeistof was geheel bekoeld.

Hij goot het vocht in het filtreertoestel en zeide, toen het langzaam uit het glazen pijpje begon te druppelen in een zuiver schoon ge-maakte flesch, die hij daaronder had gezet:

— Wees nu zoo goed en ga eens een van de jongen van Sultan halen.

Charles verliet het laboratorium, liep het park door en ging op de auto-garage af, waar-naast zich de groote kennel bevond, waar een zestal prachtige rashonden vroolijk rondspron-gen.

In een hoek van de kennel lag een prachtige Deensche dog, lang uitgestrekt op het kiez-el, terwijl haar zes jongen vroolijk over haar heen buitelden.

Charles trad het hek van het hok binnen en nam den grootsten druktemaker in het nekvel.

De prachtige moeder-hond hief den kop even op om te zien wat er gebeurde, maar vleide dien dadelijk weder op den grond, toen zij Charles herkende.

De jonge man droeg het hondje met zijn schitterende zwarte oogen en grappig kwispelend staartje naar het laboratorium.

Reeds was er een weinig van de vloeistof gefiltreerd.

Raffles nam de flesch onder het glazen buisje weg en schonk eenige druppels van de stof op een schoteltje, dat hij voor het hondje op den grond neerzette.

Het beest rook er even aan, maar krabbelde dadelijk op zulk een komieke wijze achteruit, dat Charles in een lach schoot.

— Hoe kan ik ook zoo dom zijn! riep Raffles mistroostig uit. Het goed ruikt al niet te lekker en het is als alsem zoo bitter!

Hij keek in het rond en zag een fleschje melk

staan, dat hij den vorigen dag had mede-genomen, maar niet had aangeroerd.

Dadelijk deed hij een flinke scheut melk bij de druppels van de vloeistof en roerde ze om.

Weer zette hij het hondje ervoor, dat nu gretig begon te likken!

Toen het schoteltje half leeg was, nam Raffles het weg.

Het beest kan nu nauwelijks eenige druppels binnen hebben gekregen, maar dat zal wel voldoende zijn! meende hij.

Vol spanning wachtten de beide vrienden af wat er gebeurde.

Het kleine hondje sprong nog steeds als dol in het rond en ging tegen Raffles opstaan, als om hem het overige van zijn portie te ver-zoeken.

Maar er was nauwelijks een volle minuut verlopen, of het diertje werd langzamer in zijn bewegingen.

Plotseling stond het doodstil, als uit brons gegoten.

Zelfs zijn kleine oogen bewogen niet.

Charles wilde op het beest toegaan, maar Raffles hield hem zachtjes terug.

— Wacht nog even! zeide hij zacht.

Weer verlieden er eenige minuten.

Charles had den blik geen oogenblik van het hondje afgewend, maar dit bewoog zich even-min als wanneer het uit steen vervaardigd zou zijn.

— Neem het nu maar eens op, zeide Raffles zacht.

Charles trad op het diertje toe en nam het van den grond op.

Hij slaakte een kreet en was zoo verbaasd, dat hij het bijna uit zijn handen had laten vallen — het hondje was totaal verstijfd. De pootjes staken recht vooruit, het staartje en de oortjes voelden aan, als waren zij van steen.

Stom van verwondering kwam Charles met het diertje naar Raffles toe, die glimlachend had toegekeken.

— Het beest is ijskoud en zoo hard als steen! riep hij uit. Het is zeker dood, Edward!

— O neen, Charles! Wij zullen het hier laten en over acht, misschien tien dagen, zal het diertje uit zich zelf weder ontwaken en even frisch en levendig zijn, als je het zooeven hebt gezien.

— Het klinkt ongelooflijk, Edward! riep Charles uit. En een mensch?

— Bij den mensch treden de verschijnselen natuurlijk niet in zulk een hevige mate op. Wel verdwijnt het bewustzijn ook spoedig, maar de verstijving treedt minder snel in, terwijl het bewustzijn na drie of vier dagen weder terug-keert.

— Maar dat goedje zal niemand willen innemen! riep Charles met een vies gezicht uit. Het ruikt allesbehalve lekker en de smaak is bitter als gal heb je gezegd!

— Dat is gemakkelijk te verhelpen!

— Wat denk je dan te doen?

— Ik zal het eenvoudig door een halve liter van mijn besten port mengen!

— Een prachtige oplossing! merkte Charles lachend op. Maar dan mag je het wel allemaal buitenshuis brengen, dat wij er zelve niets van innemen!

— Dat zou ons inderdaad zuur kunnen opbreken! meende Raffles op ernstigen toon.

Hij had de flesch weder onder het filtreer-toestel geschoven, dat zachtjes weder begon te druppelen.

— Over twee uur zal ik een voldoende hoeveelheid hebben! zeide Raffles.

De beide vrienden begaven zich weder naar boven en verdreven zich den tijd in de billard-kamer en keerden omstreeks vier uur weder naar het laboratorium terug.

De flesch was ongeveer voor een derde gevuld.

Raffles kurkte haar, wierp hetgeen zich nog in het filtreer-toestel bevond in den gootsteen, stak de flesch in zijn zak en uitte een zucht van voldoening.

Het hondje, stijf en koud, lag als een zonderling steenen dier op een zijner zijden in een hoek van het laboratorium op een bedje van stroo.

HOOFDSTUK VII.

DE KRISTALLEN KARAF.

Zoodra Raffles de villa weder had betreden, begaf hij zich naar de eetzaal, opende een wandkast en nam daaruit een flesch ouden, rooden portwijn.

Hij ontkurkte ze, vulde een klein maatglas met het vocht uit de flesch en vulde toen de flesch bij met het gevaarlijke tegengif.

Daarop kurkte hij haar weder, rolde haar in een vel papier en deed haar in een kleine handtasch, die hij had medegebracht.

De flesch met het tegengif echter, sloot hij zeer zorgvuldig weg in een der geheime kasten van zijn slaapkamer.

Een kwartier later, toen het reeds donker was, bevonden de beide vrienden zich weder per auto op weg naar het huis in de Hampton Road 14.

De bediende liet hun onmiddellijk toe in de slaapkamer van den ouden graaf.

Het scheen den beiden vrienden, alsof zij hem in het geheel niet verlaten hadden.

Hij zat nog steeds in dezelfde houding, met voorovergebogen hoofd in zijn leunstoel, met een plaid over de beenen geslagen.

Langzaam hief de Graaf het hoofd op, toen zijn bezoekers binnentraden.

Raffles zag dadelijk dat het hoog tijd werd dat het middel werd toegepast.

De invloed van het gas bleek reeds duidelijk merkbaar te zijn.

De trekken van den graaf namen een blijde uitdrukking aan, zoodra hij zijn bezoekers herkende.

Hij stak hem twee bevende handen toe en riep uit:

— Ik dank den hemel dat gij hier zijt, Mylord. Ik begin bang te worden, weet gij. Het is mij alsof ik voortdurend de aanwezigheid van dien duivel in menschengedaante voel.

— Hebt gij weder iets van het gas gemerkt? vroeg Raffles.

— Een uur geleden, ja. Maar nu ruik ik niets meer. En gij?

— Neen, maar dat behoeft ook niet te verwonderen. Waarschijnlijk zuigt de moordenaar het gas door middel van een luchtpompje weder weg, nadat het zijn noodlottige uitoefening heeft gehad. Hij is wellicht bevreesd, dat men zijn toeleg zal ontdekken.

— En zeg mij, Mylord, hebt gij den drank bij u?

— Hier is zij, Graaf.

Raffles haalde de flesch te voorschijn, rolde haar uit het papier en zette haar op een klein tafeltje in de nabijheid van den zieke.

— Maar dat is roode port, riep de Graaf verbaasd uit.

— Dat is het inderdaad, antwoordde Raffles glimlachend. Ik vrees, dat gij het middel, zooals ik het bereid heb, niet zoudt innemen.

— Dat is best mogelijk, Mylord, hernam de graaf met een flauwen glimlach.

— Wilt gij het niet eens probeeren? vroeg Raffles bemoedigend.

Even aarzelde de oude man en toen antwoordde hij vastberaden:

— Geef mij een glas, Mylord.

Raffles liep naar een fraai bewerkte glazen kast en nam er een klein glas uit.

Maar plotseling hield hij op.

— Gij hebt toch geen mineraalwater gedronken, Graaf? Spuitwater? Bitterwater, of iets anders dat door koolzuur getrokken is?

— Een uur geleden heb ik een flesch victoria-water gedronken, Mylord.

— Dat is jammer, zeide Raffles, dan zult gij nog eenige uren te wachten hebben, voordat gij dit middel inneemt. Ik zou u raden zoo

spoedig mogelijk te dineeren, dan nog anderhalf uur te wachten en dan het middel in te nemen. Als gij dit glaasje vult, dan zal het wel voldoende zijn, mocht het niet voldoende zijn, dan kunt gij er nog een half bij innemen.

— Ik beloof het u, Mylord.

Raffles wierp een onderzoekenden blik op het gelaat van den Graaf en zag, dat het den ouden man ernst was.

— Nu heb ik u voor mijn vertrek nog slechts één ding te zeggen, Graaf, en dat is, dat gij zorgvuldig moet toezien, dat deze flesch niet in verkeerde handen komt.

— Heb daar maar geen zorg voor, Mylord, antwoordde de Graaf glimlachend.

— Dan verlaat ik u thans en ik hoop binnenkort te hooren, dat gij geheel en al genezen zijt.

— Verlaat gij Londen dan, Mylord? vroeg de Graaf.

— Ik ben tot mijn spijt genoodzaakt morgenochtend de hoofdstad te verlaten. Dringende zaken roepen mij naar mijn bezittingen in Schotland. Daar ik echter vast overtuigd ben, dat gij hedenacht geheel genezen zult zijn, zoo zou ik het zeer op prijs stellen, indien gij mij nog hedenavond voor mijn vertrek zoudt komen opzoeken.

— Dus gij denkt, dat dit mogelijk is, Mylord? riep de Graaf uit, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

— Ik ben er zeker van.

— Dan zal ik u mijn leven en mijn geluk verschuldigd zijn, Mylord — voor zoover er voor mij nog geluk kan bestaan, nu mijn eenige zoon mij ontvallen is.

— Maar daar valt mij iets in, riep Raffles plotseling uit. Uw neef kon wel eens een bezoek bij u komen afleggen en hij zou dan zeker argwaan krijgen, indien hij u niet meer aanwezig vond. Wellicht zou hij op de vlucht slaan en dan ware het onmogelijk hem nog in handen te krijgen.

— Maar mijn bediende zou hem toch den toegang kunnen ontzeggen?

— Ongetwijfeld, maar wie weet, of hij daarmee genoegen zou nemen. Hij is immers uw neef?

— Maar wat raadt gij mij dan aan, Mylord? riep de Graaf op dringenden toon uit.

Raffles dacht even na en antwoordde:

— Om te beginnen moet gij den stijl van uw bed zorgvuldig met papier beplakken, opdat het gas geen uitweg meer vindt. Vervolgens zou ik u aanraden u nog eenige dagen ziek te houden, totdat ik teruggekeerd ben en genoegzaam bewijzen verzameld heb, om uw neef voor den rechter te kunnen laten verschijnen, ten minste als gij daarop staat.

— Of ik daarop sta, Mylord, riep de graaf uit, terwijl zijn oogen dreigend fonkelden. Denkt gij dat ik mij daarvan zal laten weerhouden omdat hij mijn neef is? Hij heeft mijn lieven

jongen vermoord, en ik bezweer u bij God, dat hij ervoor zal boeten.

Raffles keek den spreker strak aan, en begreep, dat diens besluit onherroepelijk vaststond.

Hij kon den gedachtengang van den grijsaard maar al te goed volgen.

— Gij hebt dan niets anders te doen, dan uw bediende hedenavond op te dragen uw neef niet bij u toe te laten. Als gij zegt, dat gij u zeer ongesteld gevoelt, zal hij des te eerder heen gaan, daar hij nu wel zal gelooven, dat het einde nadert.

— Ik beloof u dat ik volgens uw raad zal handelen, Mylord. Mijn neef kwam 's avonds echter maar zeer zelden bij mij op bezoek.

Raffles en Charles drukten den ouden man nogmaals krachtig de hand, spraken hem moed in en verlieten het vertrek.

Zoodra zij buiten waren vroeg Charles op zachten toon:

— Was het je ernst met die zaken in Schotland?

— Ja, zeker. Ik heb heden een schrijven gekregen, dat ons beider aanwezigheid op mijn landgoed Glanmore dringend noodzakelijk maakt.

— Moet ik met je mede?

— Ja, want het geldt hier een knoeierij van een mijner grootste pachters, en jij kent de financiële omstandigheden beter dan ik.

— Dat is zeker. Wanneer gaan wij?

— Morgenochtend met den eersten trein.

— Om zeven uur dus?

— Om zeven uur. En ik wil je wel bekennen, dat het mij goed doet weer eenige dagen buiten Londen te zijn. Wij zullen jagen, zalmvisschen, ons vooral niet met de politiek bemoeien en in de eerste plaats geen enkel dagblad in handen nemen. Wil je wel gelooven, dat ik mij reeds op dat vooruitzicht verheug?

— Ik kan het mij levendig voorstellen, zeide Charles lachend. Het zijn drukke dagen geweest.

Zoo koutend legden de beide vrienden den weg naar de villa in Cromwellstreet af.

Ondertusschen zat Graaf Humphrey in zijn duistere slaapkamer onafgebroken naar de flesch met haar geheimzinnigen inhoud te kijken, die voor hem op het kleine tafeltje stond.

— Het klinkt bijna ongelooflijk, mompelde hij in zich zelf, dat ik mij, door slechts weinige teugen van dat vocht, over eenige uren weder frisch en opgewekt zou gevoelen.

Hij huiverde even en keek schichtig in het rond.

Ofschoon het geheel donker in de kamer was, zag hij toch voortdurend den zonderlingen, groenen nevel voor zijn oogen op en neder golven.

Een luid gesuis was in zijn ooren waarneembaar.

Hij nam de flesch van tafel, liet haar in den ruimen zak van zijn kamerjapon glijden en

drukte op de bel, die in het bereik van zijn hand op het tafeltje stond.

De oude dienaar kwam binnen.

— Maak maar licht, James! zeide hij op zachten toon.

De oude bediende draaide den schakelaar van het electrische licht op.

— Wenscht gij nog iets, Graaf? vroeg hij.

— Ja, ik wil heden zeer vroeg dineeren, reeds nu als het kan!

— Zooals gij beveelt, graaf! Ik zal den kok waarschuwen.

De oude kamerbediende wilde het vertrek weder verlaten, toen zijn meester hem terug riep.

Graaf Humphrey scheen even te aarzelen voor hij zeide:

— Mijn neef Jack komt immers hoogst zelden des avonds naar mij vragen, James?

— In den laatsten tijd iets vaker dan vroeger, Graaf! antwoordde de bediende.

— Vraagt hij dan nooit om mij te spreken?

— Nooit, Graaf! Mijnheer Jack belt aan, vraagt mij hoe uw toestand is en gaat dan weer heen. Hij vreest u te zullen storen.

Een sarcastisch glimlachje speelde om de dunne lippen van den graaf, toen hij op snijden den toon opmerkte:

— Dat kan ik mij levendig voorstellen. Welnu, als hij vanavond mocht komen, dan zegt gij, dat mijn toestand erger is! Begrepen?

De oude bediende keek zijn meester eenigszins verwonderd aan en zeide:

— Gevoelt gij u dan waarlijk erger, Graaf?

— Neen, mijn beste James, antwoordde de Graaf glimlachend. Integendeel — ik zal vanavond geheel genezen zijn. Genezen of dood!

— Wat zegt gij daar, Graaf? riep de oude bediende verheugd en tegelijkertijd verschrikt uit. Meent gij dat waarlijk?

— Ik meen het, James! Volg daarom mijn bevel nauwkeurig op. Mijn neef mag in geen geval binnenkomen. Heb je dat goed begrepen?

— Ja Graaf! antwoordde James, die zijn ooren niet kon gelooven.

— Ga dan nu maar, en zorg dat ik onmiddellijk kan dineeren.

Een kwartier later stond het middagmaal voor hem gedekt op het kleine tafeltje.

De trouwe James moest zijn meester helpen als ware hij een klein kind, zoo zeer was hij in den laatsten tijd verzwakt — zijn sidderende handen konden geen schaal of bord vasthouden, nauwelijks was hij in staat het eten naar zijn mond te voeren.

Het middagmaal duurde slechts zeer kort en daarop zond graaf Humphrey den trouwen bediende weder weg.

Zoodra hij de deur gesloten had, zette de graaf de flesch met het geheimzinnige vocht weder op het tafeltje neder.

Hij voerde een zwaren tweestrijd in zijn binnenste.

Nu eens huiverde hij bij het denkbeeld, dat de drank zijn uitwerking zou missen en misschien te sterk was bereid, zoodat hij zich vast voornam er geen druppel van te drinken, dan weer verlangde hij vurig naar het oogenblik waarop hij weder verjongd en genezen zou rondloopen en nam het zichzelf voor ten koste van alles den drank in te nemen.

Zoo kropen de minuten traag voort.

Juist een uur nadat James de kamer had verlaten, strekte Graaf Humphrey Chesterton zijn sidderende hand naar de flesch port uit.

Tot zijn geluk was zij geopend, maar het duurde toch nog geruimen tijd, voor hij met zijn bevende vingers de kurk had kunnen verwijderen.

Toen gleed zijn linkerhand bevend en tastend over het kleine tafeltje tot zij het kleine likeurglas greep.

Langzaam vloeide het donkerrood vocht van de flesch in het glas over.

Toen zette de oude graaf den drank weder weg, nam het glas in de rechterhand en staarde er naar met oogen, die uit hun kassen dreigden te puilen.

Maar toen, als gehoor gevende aan een bevelende, inwendige stem, bracht hij het glas aan zijn lippen en sloeg den inhoud in één teug naar binnen.

Toen sloot hij de oogen.

Het zweet brak hem aan alle kanten uit.

Ieder oogenblik meende hij een scherpe knaging in zijn ingewanden te voelen, die de naderende dood zou aankondigen.

Maar niets van dat alles gebeurde!

Integendeel, een behaaglijk gevoel, zooals men wel ondervindt na het maken van een langen wandeltocht, gevolgd door een warm bad, beving hem.

Toen was het hem alsof een loodzware vracht zijn oogleden nederdrukte.

Tevergeefs trachtte hij ze open te houden.

Hoe wijd hij de oogen ook openspalkte — telkens vielen de zware oogleden weder dicht.

Tenslotte gaf graaf Humphrey den strijd op.

Een aangename bewusteloosheid, die echter niet gepaard ging met het algeheele verlies van zijn bewustzijn, maakte zich van hem meester.

Toen was het hem alsof hij insliep en niettemin had hij duidelijk gevoeld, dat hij alle dingen in de kamer zooals gewoonlijk zag.

Het was hem alsof de groene nevels geleidelijk voor zijn oogen optrokken.

Het gesuis in zijn ooren werd hoe langer hoe onduidelijker en hield ten slotte op.

Hoe lang hij zich in dien toestand van onbeweeglijkheid bevond — want het zou hem onmogelijk geweest zijn, al ware het slechts een vinger te verroeren — had hij naderhand onmogelijk kunnen zeggen.

Hij werd plotseling wakker door een pijnlijken steek in zijn hoofd, als men ten minste wakker worden kan noemen het ontwaken uit

een toestand, die noch slaap, noch bewusteloosheid was.

Hij bracht de hand snel aan het hoofd en plotseling werd hij zich bewust van de snelheid dier beweging.

De stekende pijn verdween even vlug als zij gekomen was.

Graaf Humphrey sloot en opende eenige malen de oogen.

Toen kneep hij zich met geweld in den linker bovenarm.

De pijn overtuigde hem dat hij niet droomde.

Met moeite onderdrukte hij een schreeuw van blijdschap.

Hij gevoelde dat hij genezen was.

Hij sprong overeind in den stoel waarin hij gezeten had en wierp een blik op de pendule.

Het bleek hem, dat hij niet minder dan drie uren onbeweeglijk in zijn stoel had gezeten.

Met groote stappen, nu en dan even doorzikkend in de knieën, daar hij het loopen ontwend was, begon hij het vertrek op en neer te schrijden.

Hij voelde met een vreugde, die hem van zijn verstand dreigde te berooven, hoe het bloed telkens sneller door zijn aderen vloeide.

Zijn krachten keerden als het ware met iederen stap meer terug.

Zijn oogen hadden hun helderheid herkreten en toen hij naar verschillende voorwerpen greep, met een jongensachtige blijdschap, bemerkte hij dat zijn hand even vast was als weleer.

Toen wendde zijn gedachte zich naar zijn redder.

— Welk een man, mompelde hij. Ik moet hem onmiddellijk gaan zeggen, hoe innig dankbaar ik hem ben. Zonder hem zou ik ten doode opgeschreven zijn geweest.

Hij wilde snel het vertrek verlaten, toen zijn oog op de flesch viel.

— Dat is waar, mompelde hij. Ik had zijne Lordschap beloofd goed voor deze flesch te zorgen.

Hij nam haar van de tafel en begaf zich naar het aangrenzend vertrek, een fraai gemeubelde werkkamer, waar ook de brandkast stond.

Hij opende een sierlijk bewerkt muurkastje, waar hij zijn likeuren en andere dranken placht te bewaren, zette de flesch daarin, en deed het weder zorgvuldig op slot.

Toen keerde hij weder naar zijn slaapkamer terug en plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Men kan nooit weten, mompelde hij in zich zelf.

Hij ontdeed zich van zijn kamerjapon, wikkeldede deze om eenig ander goed, dat hij uit een hangkast nam, sloeg het dek van zijn bed op en legde deze zonderlinge pop er onder, waarna hij het dek weder terugvloeg.

Tevreden bekeek hij zijn werk.

Daarna haalde hij met genot diep adem en rekte zijn armen uit.

— Welk een zaligheid, zich weder gezond te gevoelen, riep hij uit.

Daarna trok hij hoed en jas aan, schreed naar de deur, draaide het licht uit en ging de trap af.

De oude James, die hem in de vestibule tegenkwam, keek hem aan als ware hij een spookverschijning en dreigde van schrik te bezwijken.

Met enkele woorden stelde Graaf Humphrey den ouden dienaar gerust en herhaalde het hem gegeven bevel.

Toen verliet hij het prachtige heerenhuis, riep een auto aan en gaf den chauffeur het adres van Lord William Aberdeen op.

Het was toen juist kwart over elfen.

Ongeveer een uur later was het prachtige heerenhuis in diepe rust gedompeld.

Alle bedienden hadden zich naar hun kamers begeven.

Het was een donkere, stormachtige nacht.

Om half een opende zich de deur van het paviljoen aan de tuinzijde en er verscheen een donkere gedaante, die snel en onhoorbaar door den tuin sloop tot hij de achterdeur bereikt had, die hij met behulp van een valschen sleutel opende.

De inbreker luisterde even en sloop toen onhoorbaar als een kat de trap op.

Voor het slaapvertrek van Graaf Humphrey bleef hij even staan en luisterde.

Toen haalde hij een kleine dievenlantaarn te voorschijn, benevens een kleinen bos loopers.

Hij zette een zwaren knuppel, dien hij in de hand had gedragen, voorzichtig tegen den gangmuur en opende zonder eenig gerucht te maken, de slaapkamerdeur.

Hij stak het hoofd om de deur en wierp een blik in het vertrek.

Alles was in volmaakte duisternis gehuld.

Hij nam den knuppel weder ter hand en trad onhoorbaar binnen.

De man die nu binnentrad had rossig haar en een vale gelaatskleur, hetgeen echter slechts moeilijk was te zien, daar hij een halfmasker droeg.

Hij droeg een smerig pak en een rafelige jockeypet bedekte zijn roode haren.

Om zijn nek was een grove roode zakdoek geknoopt.

Als een panter sloop hij nader, de lantaarn voorzichtig voor zich uit dragend.

Hij zette haar op het kleine tafeltje op eenige meters afstands van het bed en kwam toen op zijn teenen nader sluipen.

Eenige seconden stond hij doodstil.

Het licht van de lantaarn op het tafeltje wierp een grillige schaduw van zijn lange figuur op den tegenover liggenden wand van de kamer, boven het zware ouderwetsche bed.

De inbreker staarde naar de gedaante, die zich flauwtjes onder de dekens afteekende en zijn ademhaling scheen reutelend.

Toen siste hij tusschen de tanden:

— Gij wilt dus niet sterven, oude paai? Gij zijt dus taaier dan ik dacht? Welnu, ga uw voorvaderen opzoeken!

Met een klemde hij den zwaren knots tusschen beide vuisten, hief haar boven het hoofd op, ging op zijn teenen staan om den slag meer kracht bij te zetten en liet het vreeselijk wapen uit alle macht op het kussen neerdalen, waar

zich het hoofd van den ouden graaf scheen af te teekenen.

Toen liet de moordenaar het wapen uit de sidderende handen glijden en wankelde achteruit, terwijl hij de oogen met de hand bedekte.

Bijna had hij het tafeltje met de lantaarn omgeworpen.

Hij greep deze met sidderende hand en snelde naar het aangrenzende vertrek.

HOOFDSTUK VIII.

SCHIJNDOOD.

Hij deed de tusschendeur dicht en draaide haar op slot, alsof hij vreesde dat de doode hem zou kunnen naloopen.

Toen liet hij zich op een stoel neervallen, nam het masker af en wischte zich het zweet van het voorhoofd.

Hij kuchte zachtjes.

Z'n keel voelde aan als leder!

Hij keek om zich heen en liep toen naar het wandkastje toe, waar hij wist, dat de heer des huizes zijn likeuren bewaarde!

Het was gesloten!

Met behulp van een looper had hij echter het slot spoedig geforceerd.

De inbreker stak de hand uit en greep de flesch port.

— Dat komt van pas! mompelde hij op heeschen toon.

Hij zette de flesch aan zijn mond en deed een paar lange teugen.

Toen zette hij haar weer weg, deed het kastje dicht en begon de brandkast te openen.

Hij scheen de samenstelling van het slot goed te kennen, want het duurde geen half uur, of de zware deur van de kast draaide op haar hengsels.

De inbreker stak begeerig de handen uit naar de goudzakken en de stapels bankbiljetten, die hij op een der planken zag liggen.

Maar eensklaps trok hij die hand weder terug.

Een lange huivering doorliep hem van het hoofd tot de voeten.

— Wat is dat? Wat scheelt mij? kreunde hij, terwijl hij zich op een stoel liet neervallen. Het is mij alsof er lood inplaats van bloed door mijn aderen vloeit. Ik stik! Help! H.....!

Maar hij kon het woord niet meer zeggen!

Zijn tong was onbeweeglijk!

Hij stond van zijn stoel op en trachtte naar de deur te wankelen.

Maar een ontzettende, onbegrijpelijke koude, scheen plotseling al zijn ledematen te bevangen.

Hij wankelde weder terug, greep zich aan de deur van de brandkast vast en viel toen om,

als ware hij een paal, stokstijf en recht als een kaars.....

De oude James, die, zooals gewoonlijk, het ontbijt van zijn meester wilde binnenbrengen, was de eerste die den dooden inbreker ontdekte.

Hij dacht eerst het allerergste en begon doodelijk ongerust naar zijn meester te zoeken.

Toen hij deze niet vond, belde hij dadelijk de politie op, die onmiddellijk ter plaatse was.

Men vond de knots voor het bed liggen, benevens de pop onder de dekens en nu was het wel duidelijk, dat de inbreker gemeend had den heer des huizes te vermoorden.

Er werd een dokter gehaald en deze kon niets anders doen dan den dood van den inbreker constateeren, die hij aan een plotselinge hartverlamming toeschreef.

De oude James werd ondervraagd, maar wist niets te zeggen omtrent den persoon van den inbreker.

Hij had den man nog nooit van zijn leven gezien.

En spoedig gaf de politie, nu er toch niets ontvreemd was, haar pogingen op om de identiteit van den dooden inbreker vast te stellen.

Zoo waren er immers duizenden in Londen.

De stadstimmerman timmerde een ruwe doodbak — en men stopte den misdadiger zoo spoedig mogelijk zonder eenigen omslag op het armenkerkhof onder den grond.

Intusschen verbaasde de oude James zich zeer over het wegblijven van zijn meester.

Het kwam hem raadselachtig voor, dat de Graaf zoo plotseling genezen was en daarop niets meer van zich had laten hooren.

Indien de oude dienaar eens een kijkje op Glanmore Castle had kunnen nemen, dan zou hij waarschijnlijk spoedig gerustgesteld zijn geweest.

Inderdaad, Raffles had Graaf Humphrey weten te bewegen hem tot geheel herstel van zijn geschokte gezondheid, voor eenige dagen naar Schotland te vergezellen.

In deze heerlijke natuur zou hij wellicht

spoediger het smartelijk verlies te boven komen dat hij door den dood van zijn zoon geleden had.

Graaf Chesterton had dien nacht doorgebracht in de prachtige villa van zijne Lordschap en was reeds om zeven uur met zijn gastheer vertrokken, in den grond van zijn hart maar al te verheugd, dat hij voor eenigen tijd de stad kon verlaten, waar hij zulke vreeselijke dingen had ondervonden.

Op den derden dag van hun verblijf, toen Raffles, Charles en Graaf Chesterton van een opgewekte jachtpartij terugkeerden, vond Raffles op zijn lessenaar een briefje van zijn chauffeur Henderson.

Hij maakte het tamelijk onverschillig open, maar naarmate hij las, verkreeg zijn gelaat een doodelijk verschrikte uitdrukking.

Hij werd zeer bleek en het papier in zijn handen sidderde.

— Wat is er aan de hand, Mylord? vroeg Graaf Chesterton, terwijl Charles ongerust naar zijn vriend toeliep.

De stem van Raffles klonk heesch toen hij antwoordde:

— Mijn chauffeur deelt mij mede, dat er drie dagen geleden, juist op den nacht toen gij in mijn villa vertoefdet, in uw huis een inbraak is gepleegd, graaf.

— En, vroeg graaf Humphrey ongerust.

— De inbreker heeft u willen vermoorden. Men heeft het wapen, een knots van zeer zwaar hout, naast uw bed gevonden.

— Mijn voorgevoel heeft mij dus niet bedrogen, riep Graaf Chesterton uit.

— Maar dat is niet alles, vervolgde Raffles.

— Wat is er dan nog meer? vroeg de Graaf.

— Henderson deelt mij mede, dat men den inbreker dood voor uw brandkast heeft gevonden en dat het kastje, waarin gij uw likeuren bewaart, openstond, of althans was opengebroken. Hij weet al die bijzonderheden uit de bladen, die wij met opzet in geen drie dagen hebben aangeroerd.

— En die doode inbreker? vroeg graaf Chesterton, terwijl hij lijkleek werd.

— Is zonder eenigen twijfel uw neef Jack Blackwater geweest, die zich vermomd had, en die thans levend begraven is.

De graaf stiet een heeschen kreet uit.

— Dat is ontzettend, schreeuwde hij. Hij zou dus van den drank gedronken hebben?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan, antwoordde Raffles. Wij moeten onmiddellijk naar Londen. Wat een geluk dat ik onze snelste auto heb medegenomen.

— Zouden wij dan niet te laat komen?

— Ik hoop het niet, antwoordde Raffles ernstig.

De drie mannen snelden onmiddellijk naar de garage.

Onderweg kwam Raffles zijn rentmeester tegen, wien hij de noodige bevelen gaf.

Terwijl een chauffeur den benzinehouder van de auto vulde, trokken de drie heeren reiskleederen aan.

Geen tien minuten nadat de noodlottige brief ontvangen was, hadden zij in den renwagen plaats genomen en stormde deze den weg naar Londen op.

Er werd weinig gesproken.

Ieder van de reizigers dacht slechts aan het vreeselijke lot, dat den moordenaar stond te wachten.

Raffles, die aan het stuurwiel had plaats genomen, rekende telkens en telkens opnieuw uit, hoeveel uren Brackwater reeds begraven moest zijn. En of het mogelijk was, — hij kon er niet zonder een huivering van afschuw aan denken — dat de ongelukkige weder tot bewustzijn was gekomen.

Zonder ergens op te houden, behalve om benzine in te nemen, vloog de auto als een stormwind door Schotland en geheel Engeland.

De wagen legde den afstand van Glanmore Castle tot Londen, waarover de trein ruim twaalf uren doet, in minder dan acht uren af.

Het was avond toen de wagen de Noordelijke wijken van Londen bereikte.

Voor het eerste het beste politiebureau liet Raffles den wagen stilhouden.

— Neem achter het stuurwiel plaats en blijf hier even op mij wachten, Charles, zeide hij kortaf.

Hij trad binnen en vroeg den dienstdoenden brigadier te spreken.

De man stond hem beleefd te woord en vroeg wat hij verlangde.

— Is de inbraak ten huize van graaf Chesterton u bekend, brigadier?

— Zeker, mijnheer!

— Kunt gij mij zeggen, wanneer de onbekende inbreker begraven is?

— Gistermiddag omstreeks drie uur!

— Is de armenbegraafplaats, waar hij teraarde is besteld, hier dicht bij?

— Op een half uur loopens, mijnheer. Dicht bij het Victoriaplein.

— Ik dank u! zeide Raffles.

Het volgende oogenblik had hij het politiebureau weder verlaten en opnieuw achter het stuurwiel plaats genomen.

Tien minuten later hield de auto stil voor het hek van het kerkhof.

Het was hier stil en verlaten en de geheele buurt maakte een troosteloos indruk.

Raffles en Charles stapten uit en Raffles zeide tot den Graaf, die buitengewoon bleek zag:

— Wij zullen deze zaak wel alleen in orde brengen, graaf Humphrey. Het is beter, dat gij op eenigen afstand met de auto wacht.

De graaf antwoordde niet, maar ging achter het stuurwiel zitten en reed de auto een honderdtal meters verder, waar hij haar tot staan bracht.

Raffles en Charles liepen snel op het kerkhof toe en belden aan.

De portier kwam aansloffen en vroeg verwonderd, wat zij wenschten.

— Laat ons onmiddellijk binnen, man! beval Raffles kortaf.

— Maar mijnheer, het kerkhof is gesloten! Na vier uur mag ik 's winters niemand meer binnen laten, en het is nu elf.

— Ik verzoek je dringend ons onmiddellijk toe te laten, want het geldt een zaak van het hoogste belang. Nog aarzelde de man, maar toen hij een goudstuk tusschen de vingers van Raffles zag blinken, opende hij het hek, keek schichtig om zich heen en zeide op zachten toon:

— Kom dan snel binnen!

De beide vrienden betraden den doodenakker, die een somberen, akeligen indruk maakte.

Het motregende en de maan was achter dikke, zwarte wolken verborgen.

— En zeg mij nu wat gij wenscht, mijne heeren! zeide de man.

— Weet gij het graf van den inbreker, die hier gistermiddag ter aarde is besteld? vroeg Raffles.

— Zeker mijnheer! antwoordde de portier verbaasd. Daarginds aan uw rechterhand is zijn graf.

De man stiet een kort lachje uit en vervolgde:

— Hij heeft het goed, want hij is de bovenste van de rij!

— Zooveel te beter! riep Raffles uit. Breng ons schoppen, neem er zelf een en ga met ons mede.

De portier verschrikte hevig en riep uit:

— Schoppen, mijnheer! Wat wilt gij daarmee doen?

— De kist opgraven!

— Dat zal ik nooit toestaan, mijnheer!

— Maar ik zeg u, dat de ongelukkige levend begraven is!

— Dat is onmogelijk, mijnheer!

Hevig opgewonden greep Raffles den man bij den arm en trok hem mede naar de richting van het graf.

— Dan zal ik u overtuigen! schreeuwde hij.

Spoedig hadden de drie mannen de plek bereikt, waar blijkbaar kort geleden een graf gedolven was.

Hier stonden zij alle drie stil.

Zij hielden hun adem in en luisterden aandachtig.

De stilte in deze afgelegen plek van linden was zoo groot, dat zij het geklapwiek van een eenzamen vogel, duidelijk konden hooren.

Maar eensklaps hoorden zij boven dit zachte vleugelgeruisch een vreeselijk geluid — onder den grond werd gelachen!

Het was een lach als van een duivel.

De portier wilde wegvlugten.

Hij stiet een schorren kreet uit.

Zijn knieën knikten onder hem en zijn haren

rezen te berge, terwijl zijn oogen uit hun kassen puilden.

— Wat is dat, mijnheer? vroeg hij, nauwelijks hoorbaar.

— Dat is de man, dien gij gisteren begraven hebt! zeide Raffles. Zijt gij er nu van overtuigd, dat gij spoedig moet handelen? Kom, laat ons schoppen halen.

De drie mannen snelden zoo vlug zij konden naar het kleine huisje, waar het graafgereedschap werd gebruikt en grepen ieder een spade.

Zij ijlden weder naar het graf terug en begonnen te graven, zoo snel hun krachten het toelieten.

En nu werd het waanzinnige lachen steeds duidelijker.

Herhaaldelijk moest de portier het zweet van zijn doodsbлек gezicht wisschen.

En nu klonk boven het helsche lachen uit een dof, eentonig kloppen.

De kist werd zichtbaar.

Raffles was in den kuil gesprongen en sloeg met reuzenkrachten met zijn spade op het deksel.

De slagen van het werktuig weergalmden naargeestig over het stille armenkerkhof.

Eindelijk had hij een gat in het slechte, dunne hout geslagen.

Hij stak de vingers van beide handen in de spleet en rukte de planken los.

Eindelijk bezweek het deksel geheel.

En op hetzelfde oogenblik verrees er een spookachtige gedaante met bijna zwart gelaat en spierwitte haren langzaam uit de kist overeind.

Die gedaante keek Raffles aan met oogen die niets menschelijks meer hadden en stiet plotseeling een zoo huiveringwekkend, gillend gelach uit, dat de portier een doffen kreet slaakte en roerloos met zijn gelaat voorover in de vochtige aarde viel.

De levend begravene stond nu recht overeind in de vernielde kist.

Raffles was uit den kuil geklauterd en met Charles' hulp trokken zij Jack Brackwater uit het graf.

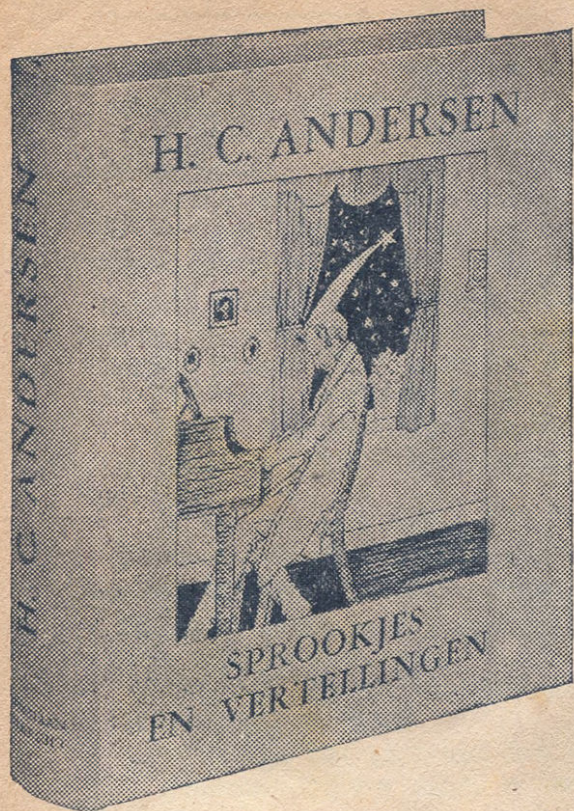
Maar zoodra hij op den grond stond, rukte de waanzinnige zich met bovenmenschenlijke kracht los en snelde, lachend als een bezetene en woest met zijn armen zwaaiend naar het lage hek.

Voor de beide vrienden van hun schrik bekomen waren was hij over het hek geklauterd en verdwenen.

Nog dien zelfden nacht werd Jack Brackwater door de politie aangehouden en eenige uren later was hij in een krankzinnigengesticht opgesloten.

Toen Raffles ervan hoorde, zeide hij op zachten toon tot Charles:

— Volgens mijn berekeningen moet de ongelukkige minstens vier uren bij volle bewustzijn in zijn kist hebben gelegen! De straf voor den moordenaar is wel ontzettend zwaar geweest.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

